

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ผู้วิจัย

สุภัทสร จินดาไทย

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2551

คำนำ

รายงานการวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างยิ่ง จากผู้อำนวยการสำนักวิชา
พื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น รองศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญแข ประจวบปัจฉินก ที่
ให้ความกรุณาช่วยเหลือแนะนำตั้งแต่การสร้างเครื่องมือในการวิจัย นอกจากนั้นยังให้คำแนะนำใน
การวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนรายงานในส่วนตอนต่างๆ และกรุณาตรวจแก้ไขความถูกต้องสมบูรณ์
ของงานวิจัย ซึ่งหากปราศจากความสามารถของท่านแล้ว การทำวิจัยครั้งนี้คงจะไม่สำเร็จสมบูรณ์
ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ดร. กฤษฎา วิศววิธานนท์ ที่
ให้การสนับสนุนผู้วิจัยในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ ที่ให้ทุนอุดหนุนในการทำ
วิจัยครั้งนี้ และให้ความอนุเคราะห์ในการดำเนินการวิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นปีการศึกษา 2551 ที่ให้ความอนุเคราะห์
ตอบแบบสอบถามและให้ข้อมูลที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการวิจัย เพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอน
วิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คุณประโยชน์จากการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของมารดา บิดา
และบูรพคณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาการให้แก่ผู้วิจัย ตลอดจนนักวิชาการทุกท่านที่
ได้อ้างอิงไว้ในบรรณานุกรม

สุภัทสร จินดาไทย

19 พฤศจิกายน 2552

บทคัดย่อ

สุภัทสร จินดาไทย. (2551). รายงานการวิจัย เรื่องปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 542 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่แบบวิธีการของเซฟเฟ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.42$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัญหาด้านเนื้อหาหลักสูตรอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.47$) ปัญหาด้านกระบวนการเรียนการสอนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.25$) และปัญหาด้านส่วนตัวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.56$)
2. เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนในแต่ละด้านเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนในระดับน้อยทุกข้อ
3. เมื่อทำการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษตามตัวแปรด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกัน
4. สำหรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ นักศึกษาได้ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างหลากหลาย โดยข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมาก ได้แก่ ข้อคิดเห็นที่ว่า เนื้อหาหลักสูตรดีอยู่แล้ว เพราะมีความทันสมัย น่าอ่าน น่าสนใจ มีการกล่าวถึงชีวิตประจำวัน มีการเรียนลำดับจากง่ายไปยาก เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ไม่ยากเกินไป เนื้อหาค่อนข้างละเอียด เป็นการทบทวนบทเรียนที่เคยเรียนมาแล้ว และเป็นการปูพื้นฐานให้แก่นักศึกษา ในด้านการเรียนการสอน นักศึกษามีความคิดเห็นว่า อาจารย์สอนดีอยู่แล้ว สอนสนุก ไม่น่าเบื่อ มีเทคนิคการสอนที่ดี มีลำดับขั้นตอน มีวิธีการสอนที่หลากหลาย มีกิจกรรมการสอนที่ดีทำให้เข้าใจง่าย และจำคำศัพท์ได้

มีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีการยกตัวอย่างจากเหตุการณ์จริง มีการให้เขียนประโยคหน้าชั้น เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษา มีการเล่นละคร การร้องเพลง นอกจากนั้นอาจารย์ยังมีความเป็นกันเองกับนักศึกษาและเอาใจใส่นักศึกษา ส่วนในด้านสื่อการสอนนั้น นักศึกษามีความเห็นว่ สื่อการสอนดีและเหมาะสม เช่น มีร้องเพลง มีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยเพิ่มเนื้อหา ทำให้เข้าใจง่าย

5. นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ให้ข้อเสนอแนะว่า อาจารย์ผู้สอนควรเน้นให้นักศึกษามีโอกาสฟังและพูดมากขึ้น โดยเน้นการซักถามเป็นภาษาอังกฤษ เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำแบบฝึกหัดให้มากขึ้นกว่าเดิม มีการจัดกิจกรรมให้หลากหลายขึ้น เช่น การเล่นเกมส์ การแสดงละคร และการจำลองสถานการณ์ นอกจากนั้นแล้ว ควรส่งเสริมความรู้นอกสถาบัน เช่น การไปทัศนศึกษาที่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างประเทศ มีการได้ว่ที่ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ รวมทั้งการให้นักศึกษาเป็นไกด์ในสถาบันฯ และการเสนอผลงานเป็นภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

Thai-Nichi Institute of Technology (TNI) has put an emphasis on the importance of learning English as a foreign language to the students. All of TNI students are required to enroll at least fifteen credits: nine credits as a required subject and six credits as a selective subject. They begin to take the English course from their first year of enrollment and continue studying for every semester until completion.

In Thailand studying and teaching English as a foreign language for university students has usually generated with many problems and with different causes. TNI has tried to solve the problems by introducing the latest modern teaching approach, a learner centered teaching technique. All the instructors at TNI have applied this technique in their classrooms in order to give an opportunity to the students to express their abilities in English.

The purpose of this study was to find out the problems of learning English as a foreign language and the samples were first year and second years TNI students who enrolled in the second semester of the year 2008.

The finding showed that the problems of learning English were at low level, both in overall picture and in particular aspects of the curriculum and learning activities. However, personal problems were more of an issue.

There are many useful suggestions from the students: more opportunity for self-study and for speaking English with foreigners. Furthermore, tour visits abroad should be arranged to the students.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของงานวิจัย.....	3
ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า.....	4
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ประวัติความเป็นมา.....	8
โครงสร้างหลักสูตร.....	8
หลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป.....	17
กระบวนการการเรียนการสอน.....	18
ความหมายและองค์ประกอบของหลักสูตร.....	18
การเรียนการสอน.....	20
ความหมายการเรียนการสอน.....	20
รูปแบบการเรียนการสอน.....	24
ลักษณะการสอนที่ดี.....	26
การวัดผลประเมินผล.....	28
สื่อการสอน.....	29
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
3 วิธีดำเนินการค้นคว้า.....	37
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
วิธีการเก็บข้อมูล.....	38
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	69
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	69
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	69
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	69
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	70
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	71
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	71
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	71
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
สรุปการศึกษาค้นคว้า.....	73
อภิปรายผล.....	77
ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ.....	80
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป.....	81
บรรณานุกรม.....	82
ภาคผนวก.....	87
แบบสอบถาม.....	88

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวน และร้อยละของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ตอบแบบสอบถามจากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียนจำนวนนักศึกษาที่เคยสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ ประสบการณ์การสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ และคะแนนที่ได้จากการสอบความสามารถภาษาอังกฤษ.....	41
2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	44
3	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ด้านเนื้อหาหลักสูตรเป็นรายชื่อ.....	45
4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ด้านกระบวนการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ.....	47
5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ด้านปัญหาส่วนตัวเป็นรายชื่อ.....	48
6	เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศ.....	50
7	เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามชั้นปีที่เรียน.....	51
8	เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามคณะที่เรียน.....	52
9	รวบรวมเกี่ยวกับความคิดเห็น ด้านเนื้อหาหลักสูตร ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	53
10	รวบรวมเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	55
11	รวบรวมเกี่ยวกับความคิดเห็น ด้านกระบวนการเรียนการสอน ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	57

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

12 รวบรวมเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ด้านกระบวนการเรียนการสอน ในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	59
13 รวบรวมความคิดเห็น ด้านสื่อการสอน ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	61
14 รวบรวมข้อเสนอแนะ ด้านสื่อการสอน ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	62
15 รวบรวมความคิดเห็น ด้านการวัดผลและการประเมินผล ในการเรียนวิชา อังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	63
16 รวบรวมข้อเสนอแนะ ด้านการวัดผลและการประเมินผล ในการเรียนวิชา อังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	65
17 รวบรวม ความคิดเห็นอื่นๆ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบัน เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	66
18 รวบรวม ข้อเสนอแนะอื่นๆ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบัน เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	67

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

“คน” หรือ “ทุนมนุษย์” เป็นทุนสังคมที่มีความสำคัญที่สุด ความสำคัญของทุนมนุษย์เป็นที่ตระหนักของรัฐบาลทุกประเทศ สำหรับประเทศไทยรัฐบาลไทย ได้มีการจัดทำแผนพัฒนาการศึกษาของชาติไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่แผนที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) เป็นต้นมาที่ได้เน้น “คน” เป็นศูนย์กลางของการพัฒนาโดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย เพื่อให้เป็นผู้มีความรู้ คิดเป็น ทำเป็น พึ่งตนเองได้ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ขณะเดียวกันจะต้องมีคุณลักษณะที่ดี มีระเบียบวินัย มีความรู้และทักษะความสามารถที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นด้านประชากร สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและ การเมือง (รุ่ง แก้วแดง. 2541: 62)

ด้วยเจตนารมณ์ดังกล่าวข้างต้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติในปี พ.ศ. 2542 จึงดำเนินการจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติระยะยาว (ปีพ.ศ.2545-2559) ขึ้นโดยมีพื้นฐานของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาหลัก กรอบแนวคิด และเจตนารมณ์ เพื่อยึดคนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคนโดยรอบด้านและสมดุลย์ มีการปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนตามธรรมชาติ และตรงตามศักยภาพ มีการปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในระบบวิถีชีวิตที่ดีงาม และมีเป้าหมายสำคัญ เพื่อพัฒนากำลังคนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อการพึ่งพาตนเองและเพิ่มสมรรถนะการแข่งขันในระดับนานาชาติ (สำนักนายกรัฐมนตรี.2545:5-19) แผนการศึกษาแห่งชาติระยะยาวฉบับนี้ มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ซึ่งนำเอาปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นปรัชญานำพาในการพัฒนาประเทศ โดยเน้นการพัฒนาคนเป็นศูนย์กลางต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฉบับที่ 8 และให้ความสำคัญแก่การพัฒนาที่มีความสมดุลทั้ง ตัวคน สังคม และสภาพแวดล้อม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน และความอยู่ดีมีสุขของคนไทย ซึ่งพบว่าการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฉบับที่ 9 สรุปได้ว่าประสบผลสำเร็จที่น่าพึงพอใจ (สำนักนายกรัฐมนตรี. 2549: 3)

อย่างไรก็ตามพบว่า โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ซึ่งประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2549 จึงมีการวางแผนที่จะเตรียมความพร้อมของคนและระบบ ให้สามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต และแสวงหาประโยชน์อย่างรู้เท่าทันโลกาภิวัตน์ และสร้างภูมิคุ้มกันให้กับทุกภาคส่วนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (สำนักงานเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2549: 15), โดยที่ประเทศไทยจะต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ทั้งในเรื่องการรวมตัวของกลุ่มเศรษฐกิจต่างๆ ที่มุ่งส่งเสริมให้

มีการเคลื่อนย้ายแรงงานและผู้ประกอบการ เพื่อไปทำงานในต่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดดความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีวัสดุ และนาโนเทคโนโลยี สร้างความเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเศรษฐกิจ และสังคม ทั้งในด้านโอกาส และภัยคุกคาม จึงจำเป็นต้องเตรียมพร้อมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีดังกล่าวในอนาคต โดยจะต้องมีการบริหารจัดการองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ ทั้งการพัฒนา หรือสร้างองค์ความรู้ รวมถึงการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ที่เหมาะสมมาผสมผสานร่วมกับจุดแข็งในสังคมไทยนำมาเป็นหลัก หรือแนวทางสำคัญในการพัฒนากำลังคน และเป็นหลักสำคัญในการเรียนการสอนในสถานการศึกษาของประเทศ

เพื่อให้สอดคล้องกับแนวยุทธศาสตร์ ทางด้านการพัฒนาทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีของประเทศอาเซียนในประเทศไทยหลายแห่ง ดังเช่น สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) หรือ ส.ส.ท.เป็นต้น ได้ตระหนักดีถึงความสำคัญในการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการส่งเสริม และถ่ายทอดความรู้ และเทคโนโลยีใหม่จากประเทศญี่ปุ่นแก่บุคลากรไทย โดยตลอดระยะเวลา 32 ปี ซึ่งมีการก่อตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2516 ตลอดระยะเวลาดังกล่าว ส.ส.ท.ได้จัดกิจกรรมด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่อง เช่น การอบรมสัมมนาด้านเทคโนโลยี และการจัดการการสอนภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน เพื่อเพิ่มศักยภาพของบุคลากรในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ นอกจากนั้น ยังมีการให้บริการด้านต่างๆ แก่สถานประกอบการในประเทศไทยหลายประเภท เช่น การให้บริการสอบเทียบเครื่องมือวัดทางอุตสาหกรรม และการวิเคราะห์สิ่งแวดล้อม การจัดพิมพ์หนังสือ และวารสารทางด้านเทคโนโลยีและการจัดการใหม่ๆ และให้คำปรึกษาแก่สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่องจากประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญในด้านการฝึกอบรมวิชาการศึกษาต่างๆ ที่ให้กับสถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม ประกอบกับการเป็นศูนย์รวมผู้เชี่ยวชาญหลากหลายสาขา จึงทำให้ ส.ส.ท. จัดตั้งสถาบัน อุดมศึกษาที่สร้างบุคลากร ที่มีความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีเฉพาะทางขึ้น เพื่อป้อนบุคลากรให้แก่สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมของไทย และในปี พ.ศ.2548 ส.ส.ท.จึงได้ดำเนินโครงการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาขึ้นในนาม “สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น”

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นเป็นสถาบันการศึกษาที่ได้เปิดทำการตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นมา สถาบันนี้มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนา และผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพทางด้านเทคโนโลยี และอุตสาหกรรมให้แก่ประเทศ โดยเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในสายวิชาชีพที่ได้เรียนมา นอกจากนี้ยังมีความสามารถในการสื่อสาร และติดต่อสัมพันธ์ภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาสำคัญของโลกทั้งสองภาษา ซึ่งได้แก่ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาอังกฤษ

สำหรับวิชาภาษาอังกฤษสถาบันฯ ได้จัดให้มีการเปิดสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นวิชาบังคับ 3 รายวิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 และภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3 (สถาบันเทคโนโลยีไทยญี่ปุ่น.2551:29-33) รวมทั้งได้เปิดวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาเลือก ให้แก่นักศึกษาอีกเป็นจำนวนมาก ดำเนินการโดยสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา นักศึกษาของสถาบันฯ จึงมั่นใจได้ในระดับหนึ่งว่า บัณฑิตของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจะมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ดี ขณะเดียวกันทางสถาบันฯ ยังได้จัดเตรียมความพร้อมด้านอื่นๆ ให้แก่นักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย เช่น การจัดเตรียมตำราเรียนที่มีความเหมาะสม การจัดหาครูผู้สอนที่มีคุณภาพและมีทักษะในการสอน รวมทั้งการจัดหาเทคนิควิชาการสอนที่มีประสิทธิภาพ และการจัดเตรียมสื่อการสอนประเภทต่างๆ ที่มีความเหมาะสมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สถาบันฯ ได้เปิดสอนภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษาคณะต่างๆ มาเป็นเวลากว่าหนึ่งปีแล้ว แต่ยังไม่มีการศึกษาเพื่อหาข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อดูว่านักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างไรบ้าง มีปัญหาในการเรียนหรือไม่ อย่างไร เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้รับมาเป็นฐานในการดำเนินการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ผลที่ได้มาจากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ แก่คณาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษของสถาบันฯ รวมทั้งสถาบันเองในการจัดดำเนินการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำแนกตามตัวแปรด้านต่างๆ และเพื่อรวบรวมความคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของผู้วิจัย

ความสำคัญของงานวิจัย

1. ผลของการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งรับรู้ถึงปัญหาด้านส่วนตัวที่เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาของนักศึกษา ซึ่งสามารถนำมาเป็นแนวทางในการดำเนินการแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

2. ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นฐานของการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ และเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องในโอกาสต่อไปในอนาคต

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่ นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่กำลังเรียนระดับปริญญาตรี อยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในคณะต่างๆ 3 คณะ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 902 คน ประจำปีการศึกษา 2551

กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยการดำเนินการ 2 ขั้นตอน ได้แก่

1. กำหนดกลุ่มขนาดของกลุ่มโดยคิดเอามาร์ยอละ 60 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 542 คน

2. สุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนประชากรของแต่ละคณะได้กลุ่มตัวอย่างจากคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน 212 คน คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

จำนวน 145 คน และคณะบริหารธุรกิจจำนวน 185 คน

ตัวแปรที่ศึกษา แบ่งเป็นตัวแปรอิสระ ดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. เพศ

1.1 ชาย

1.2 หญิง

2. อายุ

2.1 ต่ำกว่า 19 ปี

2.2 19 ปีขึ้นไป

3. ชั้นปีที่ศึกษา

3.1 ชั้นปีที่ 1

3.2 ชั้นปีที่ 2

4. คณะที่ศึกษา

4.1 คณะวิศวกรรมศาสตร์

4.2 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

4.3 คณะบริหารธุรกิจ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ปัญหาด้านเนื้อหาหลักสูตร

2. ปัญหาด้านกระบวนการเรียนการสอน

3. ปัญหาส่วนตัว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น หมายถึง สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ได้รับใบอนุญาตอย่างเป็นทางการจากกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2549 และเริ่มเปิดการเรียนการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นมา โดยจัดการศึกษาเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโทต่อเนื่อง และระดับปริญญาโท ซึ่งประกอบด้วยคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะบริหารธุรกิจ และสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา โดยเปิดสอนทั้งภาคปกติ และภาคพิเศษ ในระดับปริญญาตรีมี 3 หลักสูตร 7 สาขา ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
 - สาขาวิชาวิศวกรรมยานยนต์
 - สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิต
 - สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์
2. หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต
 - สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ
3. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต
 - สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม
 - สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม (ต่อเนื่อง)
 - สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (ญี่ปุ่น)

ในระดับปริญญาโท มี 1 หลักสูตร 2 สาขา ดังนี้

1. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
 - สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม
 - สาขาวิชาการจัดการวิสาหกิจสำหรับผู้บริหาร

2. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น หมายถึง นักศึกษาปริญญาตรี ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในคณะต่างๆ 3 คณะ คือ คณะวิศวกรรม-วิทยาศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 902 คน ประจำปีการศึกษา 2551

3. ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง อุปสรรคและข้อขัดข้องที่เกิดขึ้นแก่นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยที่ส่งผลให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร และส่งผลกระทบต่อนักศึกษาในการเลือกเรียนวิชาเลือกเสรีหลังจากจบวิชาบังคับแล้ว โดยที่มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ 3 ด้านได้แก่

3.1 ปัญหาด้านเนื้อหาหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษขาดความเหมาะสมที่จะใช้สอน ขาดความทันสมัย เอกสารประกอบการเรียนของรายวิชาไม่สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน มีชั่วโมงในการเรียนในแต่ละสัปดาห์ ที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา เนื้อหาของบทเรียนไม่เอื้อประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียน เป็นต้น

3.2 ปัญหาด้านกระบวนการเรียนการสอน หมายถึง ความไม่เหมาะสมของกระบวนการเรียนการสอนที่ใช้ในการสอน เช่น ผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญในเนื้อหาที่สอน ขาดเทคนิคการสอนและทักษะในการถ่ายทอด และใช้สื่อการสอนที่จำเจซ้ำซาก ไม่ทันสมัย รวมทั้งกิจกรรมในชั้นเรียนมีน้อยเกินไปไม่เพียงพอกับความต้องการและไม่สนใจในการเรียน วิธีการประเมินผลของอาจารย์ผู้สอนไม่เป็นระบบและไม่เป็นรูปแบบเดียวกัน เป็นต้น

3.3 ปัญหาด้านส่วนตัว หมายถึง ปัญหาที่เกิดจากตัวของผู้เรียนเอง เช่น ไม่ชอบเรียนและไม่ถนัดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีพื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอในการเรียน มีปัญหาส่วนตัวทำให้ไม่มีกำลังใจในการเรียน มีภาระจากวิชาอื่นมากเกินไปทำให้ไม่มีเวลาทบทวน ขาดแรงจูงใจและขาดเป้าหมายในการเรียน ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
 - 1.1 ประวัติความเป็นมาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
 - 1.2 โครงสร้างหลักสูตร ระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น พ.ศ. 2551
 - 1.3 หลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
2. กระบวนการเรียนการสอน
 - 2.1 ความหมายและองค์ประกอบของหลักสูตร
 - 2.2 การเรียนการสอน
 - 2.2.1 ความหมายของการเรียนการสอน
 - 2.2.2 รูปแบบของการเรียนการสอน
 - 2.2.3 ลักษณะการสอนที่ดี
 - 2.2.4 การวัดผลประเมินผล
 - 2.2.5 สื่อการสอน
3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
 - 3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้
 - 3.1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม
 - 3.1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม
 - 3.1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มมนุษยนิยม
 - 3.2 องค์ประกอบการเรียนรู้
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

1.1 ประวัติความเป็นมา

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ได้รับใบอนุญาตอย่างเป็นทางการจากกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2549 และเริ่มเปิดการเรียนการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นมา โดยมุ่งเน้นเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของประเทศ ที่เป็นศูนย์กลางทางวิชาการและวิชาชีพเฉพาะทางชั้นสูง เพื่อเป็นแหล่งสร้างและพัฒนาบุคลากรในด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีการบริหารจัดการที่ทันสมัย มีความเป็นเลิศทางวิชาการ การประยุกต์ และการเผยแพร่องค์ความรู้ แก่สังคมโดยยึดมั่นในคุณธรรมและจิตสำนึกต่อสังคม

1.1.1 พันธกิจของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

1. จัดการการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาชีพเฉพาะทางชั้นสูงที่เป็นความต้องการของภาคธุรกิจ และ ภาคอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ การปฏิบัติ และการประยุกต์ใช้จริง
2. พัฒนานักศึกษาให้มีความรู้คู่คุณธรรม คิดเป็นทำเป็น มีความรับผิดชอบในการทำงาน เป็นแบบอย่างที่ดีและมีจิตสำนึกต่อสังคม
3. ดำเนินการวิจัย สร้างสรรค์และพัฒนาเทคโนโลยีและองค์ความรู้ใหม่ๆ เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน การพัฒนาภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม
4. ถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีชั้นสูง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม
5. ทำนุบำรุง ส่งเสริม เผยแพร่ และแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

1.2 โครงสร้างหลักสูตร ระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นพ.ศ. 2551

ในปัจจุบันสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ประกอบด้วย สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา และ คณะต่างๆ 3 คณะ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ และได้จัดการศึกษาเป็น 2 ระดับคือ ระดับปริญญาตรี ระดับบัณฑิตปริญญาตรีต่อเนื่อง และระดับปริญญาโท โดยเปิดสอนทั้งภาคปกติ และภาคพิเศษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระดับปริญญาตรี

คณะวิศวกรรมศาสตร์ มี 3 หลักสูตร ได้แก่

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยานยนต์

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิต

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์

รายละเอียดของแต่ละสาขามีดังนี้

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยานยนต์

ปรัชญาของหลักสูตร

มุ่งมั่นที่จะผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีความรู้ทางด้านวิศวกรรมยานยนต์ ด้านกระบวนการผลิต และเทคโนโลยีวัสดุ ด้านการบริหารจัดการสายการผลิต และด้านการออกแบบพัฒนา เพื่อให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาในอุตสาหกรรมยานยนต์ เป็นผู้ที่มีทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น เพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ด้านวิศวกรรมยานยนต์ ในด้านต่างๆ อาทิ การออกแบบ พัฒนาเทคโนโลยีวัสดุ กระบวนการผลิต และการบริหารจัดการสายการผลิต
2. ผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ด้านวิศวกรรมยานยนต์ได้ดี มีความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาในอุตสาหกรรมยานยนต์
3. มีความสามารถรับความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ และสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปประยุกต์ใช้กับงานจริงได้
4. มีทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างดี
5. เป็นผู้ที่มีคุณธรรมและจริยธรรม

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยานยนต์

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 50 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ 14 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษา 30 หน่วยกิต

1. วิชาบังคับภาษา 18 หน่วยกิต

2. วิชาเลือกภาษา 12 หน่วยกิต

หมวดวิชาเฉพาะสาขา 88 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชาพื้นฐานทางวิศวกรรม 46 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาบังคับเฉพาะสาขา 29 หน่วยกิต

การฝึกงานทางวิศวกรรมการผลิต

1. เลือกเรียนสหกิจศึกษา 7 หน่วยกิต
2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 4 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาเลือกสาขา

1. เลือกเรียนวิชาสหกิจศึกษา 6 หน่วยกิต
2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 9 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 144 หน่วยกิต

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิต

ปรัชญาของหลักสูตร

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิต เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีความรู้ทางด้านวิศวกรรมการผลิต ด้านการออกแบบพัฒนา ด้านกระบวนการผลิตและเทคโนโลยีวัสดุ และด้านการบริหารจัดการระบบการผลิต เพื่อให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ทางด้านวิศวกรรม-ศาสตร์ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาระบบการผลิตในอุตสาหกรรม เป็นผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ด้านวิศวกรรมการผลิต ในด้านต่างๆ อาทิ การออกแบบพัฒนา เทคโนโลยีวัสดุ กระบวนการผลิต และการบริหารจัดการระบบการผลิต
2. ผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ด้านวิศวกรรมการผลิต มีความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาระบบการผลิตในอุตสาหกรรม
3. มีความสามารถรับความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ และสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปประยุกต์ใช้กับงานจริงได้
4. มีทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างดี
5. เป็นผู้มีความรู้คุณธรรมและจริยธรรม

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิต

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 50 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ 14 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษา 30 หน่วยกิต

1. วิชาบังคับภาษา 18 หน่วยกิต

2. วิชาเลือกภาษา 12 หน่วยกิต

หมวดวิชาเฉพาะสาขา 88 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชาพื้นฐานทางวิศวกรรม 46 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาบังคับเฉพาะสาขา 29 หน่วยกิต

การฝึกงานทางวิศวกรรมการผลิต

1. เลือกเรียนสหกิจศึกษา 7 หน่วยกิต

2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 4 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาเลือกสาขา

1. เลือกเรียนวิชาสหกิจศึกษา 6 หน่วยกิต

2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 9 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 144 หน่วยกิต

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์

ปรัชญาของหลักสูตร

เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สอดคล้องกับปรัชญาสถาบัน โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ที่มีความรู้ในการออกแบบ การสร้าง การติดตั้ง และการบำรุงรักษาระบบฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์ของระบบคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ที่ควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์ และมุ่งผลิตบัณฑิตให้สามารถประยุกต์ความรู้ในการออกแบบด้านฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ ระบบเครือข่าย และเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้คอมพิวเตอร์ควบคุมอยู่ภายในได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความชำนาญทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์สำหรับธุรกิจอุตสาหกรรม

2. มุ่งผลิตบัณฑิตให้สามารถออกแบบ สร้าง ติดตั้ง และการบำรุงรักษาระบบฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ของระบบคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ที่ควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์

3. มีความสามารถรับความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ใหม่ๆ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์กับงานในอุตสาหกรรมได้

4. มีทักษะภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างดี

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 46 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ 10 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษา 30 หน่วยกิต

1.วิชาบังคับภาษา 18 หน่วยกิต

2.วิชาเลือกภาษา 12 หน่วยกิต

หมวดวิชาเฉพาะสาขา 87 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชาพื้นฐาน 31 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาบังคับเฉพาะสาขา 40 หน่วยกิต

ฝึกปฏิบัติทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์

1.เลือกเรียนสหกิจศึกษา 7 หน่วยกิต

2.เลือกทำโครงงานและฝึกงาน 4 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาเลือกสาขา

1.เลือกเรียนสหกิจศึกษา 9 หน่วยกิต

2.เลือกทำโครงงานและฝึกงาน 12 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 139 หน่วยกิต

คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มี 1 หลักสูตร ได้แก่

รายละเอียดของแต่ละสาขาวิชามีดังนี้

หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

ปรัชญาของหลักสูตร

เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สอดคล้องกับปรัชญาของสถาบันฯ และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่

ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการในองค์กรสมัยใหม่
มากยิ่งขึ้น จนถือเป็นทรัพยากรและปัจจัยเชิงกลยุทธ์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง สถาบันฯ ได้เล็งเห็น
ความสำคัญของการระดมทรัพยากรและเทคโนโลยีด้านนี้ จึงได้ออกแบบหลักสูตรเทคโนโลยี
สารสนเทศนี้ขึ้น โดยอิงมาตรฐานหลักสูตรของ The Association for Computing Machinery
(ACM) โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับธุรกิจ

ภาคอุตสาหกรรมที่มีความสามารถในการออกแบบ เขียน วิเคราะห์ และ บริหารจัดการระบบสารสนเทศได้เป็นอย่างดี และมีความพร้อมที่จะพัฒนาตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านนี้ ที่มีการพัฒนาเป็นไปอย่างรวดเร็ว

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความชำนาญทางเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับธุรกิจอุตสาหกรรม
2. มุ่งผลิตบัณฑิตให้สามารถออกแบบ เขียน วิเคราะห์ และ บริหารจัดการระบบสารสนเทศได้เป็นอย่างดี

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 45 หน่วยกิต ประกอบด้วย

- กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต
- กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต
- กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ 9 หน่วยกิต
- กลุ่มวิชาภาษา 30 หน่วยกิต

1. วิชาบังคับภาษา 18 หน่วยกิต
2. วิชาเลือกภาษา 12 หน่วยกิต

หมวดวิชาเฉพาะ 84 หน่วยกิต ประกอบด้วย

- กลุ่มวิชาพื้นฐาน 34 หน่วยกิต
- กลุ่มวิชาบังคับสาขา 31 หน่วยกิต

ฝึกปฏิบัติทางเทคโนโลยีสารสนเทศ

1. เลือกเรียนสหกิจศึกษา 7 หน่วยกิต
2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 4 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาเลือกสาขา

1. เลือกเรียนวิชาสหกิจศึกษา 12 หน่วยกิต
2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 15 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 135 หน่วยกิต

คณะบริหารธุรกิจ มี 3 หลักสูตร ได้แก่

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม (ต่อเนื่อง)

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

รายละเอียดของแต่ละสาขาวิชามีดังนี้

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม

ปรัชญาของหลักสูตร

เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมของไทยที่นับวันยิ่งขยายตัวและมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ หลักสูตรนี้สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่มุ่งสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถสู่ภาคอุตสาหกรรมเป็นเป้าหมายสำคัญ โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการระบบงานต่างๆ ในองค์การอุตสาหกรรม ได้แก่ การจัดการผลิต การจัดการต้นทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการการตลาด การจัดการโซ่อุปทาน รวมทั้งสามารถวินิจฉัยองค์การ เพื่อสร้างปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงระบบงานเพื่อให้เกิดการพัฒนา การเรียนรู้ นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่มให้แก่ สินค้า การบริการ และบุคลากรในองค์การภาคอุตสาหกรรม

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. มุ่งผลิตบัณฑิตด้านการจัดการอุตสาหกรรมที่มีความรู้ ความสามารถ ทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติในการบริหารงานจัดการโรงงานอุตสาหกรรม และการผลิต
2. มุ่งผลิตบัณฑิตด้านการจัดการอุตสาหกรรมที่สามารถนำความรู้ในสาขาวิชาที่ศึกษาไป ประยุกต์ในสถานที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถวินิจฉัยองค์การ เพื่อสร้างและปรับปรุงระบบงานและกลไกใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นในองค์การที่สังกัดได้

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 42 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ 6 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษา 30 หน่วยกิต

หมวดวิชาเฉพาะ จำนวน 85 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชาพื้นฐาน 37 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาบังคับสาขา 36 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาการฝึกปฏิบัติทางการจัดการอุตสาหกรรม

1. เลือกเรียนสหกิจศึกษา 7 หน่วยกิต

2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 1 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาเลือกสาขา

1. เลือกเรียนสหกิจศึกษา 6 หน่วยกิต

2. เลือกทำโครงการและฝึกงาน 12 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี จำนวนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 133 หน่วยกิต

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม (ต่อเนื่อง)

ปรัชญาของหลักสูตร

เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมของไทยที่ นับวันยิ่งขยายตัวและมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ หลักสูตรนี้สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มุ่งสร้างบุคลากร ที่มีความรู้ความสามารถสู่ภาคอุตสาหกรรมเป็นเป้าหมายสำคัญ โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบริหารจัดการระบบงานต่างๆ ในองค์การอุตสาหกรรม ได้แก่ การจัดการผลิต การจัดการต้นทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการการตลาด การจัดการโซ่อุปทาน รวมทั้งสามารถวินิจฉัยองค์การ เพื่อสร้างปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงระบบงานเพื่อให้เกิดการพัฒนา การเรียนรู้ นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่มให้แก่ สินค้า การบริการ และบุคลากรในองค์การภาคอุตสาหกรรม

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. มุ่งผลิตบัณฑิตด้านการจัดการอุตสาหกรรมที่มีความรู้ ความสามารถ ทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติในการบริหารงานจัดการโรงงานอุตสาหกรรม และการผลิต
2. มุ่งผลิตบัณฑิตด้านการจัดการอุตสาหกรรมที่สามารถนำความรู้ในสาขาวิชาที่ศึกษาไปประยุกต์ในสถานที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถวินิจฉัยองค์การ เพื่อสร้างและปรับปรุงระบบงานและกลไกใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นในองค์การที่สังกัดได้

โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม (ต่อเนื่อง)

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 15 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษา (วิชาบังคับภาษา) 12 หน่วยกิต

หมวดวิชาเฉพาะ จำนวน 57 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชาพื้นฐาน 21 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาบังคับสาขา 36 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี จำนวนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 78 หน่วยกิต

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

ปรัชญาของหลักสูตร

เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และการบริการ ผสมกับแนวโน้มการค้าขาย และตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคต ที่เป็นไปในรูปแบบไร้พรมแดน ซึ่งปัจจุบัน สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการของไทยจำนวนมากเป็นการดำเนินการ โดยการร่วมทุนจากผู้ประกอบการในประเทศญี่ปุ่น และหลายองค์กรก็เป็นองค์กรขนาดใหญ่ในระดับสากล และการบริหารจัดการองค์กรแบบญี่ปุ่นนั้นก็ได้รับการยอมรับทั่วโลกว่าเป็นระบบการบริหารองค์กร ที่มีประสิทธิภาพระบบหนึ่งหลักสูตรนี้มุ่งผลิตบัณฑิต ที่มีความสามารถในการสื่อสารด้านภาษาญี่ปุ่น ที่ใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจทั้งด้านการพูด การอ่าน และการเขียนในระดับที่ดีแล้ว ยังมุ่งสร้างบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการองค์กร การจัดการบัญชีการเงินและการลงทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การตลาด กฎหมายทางธุรกิจ การจัดการสินค้านำเข้าและส่งออก รวมทั้งสามารถเข้าใจและประยุกต์ระบบงานแบบญี่ปุ่น ที่เป็นจุดแข็งไปใช้ในองค์กรต่างๆ ที่สังกัดได้ ดังนั้นโครงสร้างหลักสูตรนี้จึงเป็นการบูรณาการ องค์ความรู้ ด้านบริหารธุรกิจ ผสมกับองค์ความรู้ด้านศิลปศาสตร์ ด้านภาษาญี่ปุ่น

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. มุ่งผลิตบัณฑิตด้านการบริหารธุรกิจที่มีความรู้ ความสามารถ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในการบริหารจัดการองค์กรและธุรกิจแบบญี่ปุ่น
 2. มุ่งผลิตบัณฑิตด้านการบริหารธุรกิจ ที่สามารถนำความรู้ในสาขาวิชาที่ศึกษาไปประยุกต์ใช้ในสถานที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างและปรับปรุงระบบงานและกลไกใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นในองค์กรที่สังกัดได้
 3. มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ในระดับดี
- โครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 42 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ 3 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาภาษา 33 หน่วยกิต

หมวดวิชาเฉพาะ จำนวน 85 หน่วยกิต ประกอบด้วย

กลุ่มวิชาพื้นฐาน 39 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาบังคับสาขา 37 หน่วยกิต

กลุ่มวิชาเลือกสาขา 9 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี จำนวนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 133 หน่วยกิต

1.3 หลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป

1.3.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจ ธรรมชาติ ตนเองและสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อ หมายได้ดี เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ มีคุณธรรมตระหนักในคุณค่าของ ศิลปวัฒนธรรมของไทย ของประชาคมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและ ดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างดี

2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ที่มีการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมี คุณภาพมีความรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่างๆที่เกิดขึ้น สามารถปรับตัวได้ มีขีดความสามารถและ ความพร้อมตามปรัชญาและปณิธานที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้ตั้งไว้

หมวดวิชาศึกษาทั่วไปในระดับปริญญาตรีของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยรวมจัดไว้ ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต ซึ่งจัดเป็นกลุ่มวิชา โดยมีรายละเอียดรายวิชา ดังนี้

กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย วิชาปรัชญา วิชาจริยศาสตร์ วิชาอารยธรรม ไทย วิชาอารยธรรมญี่ปุ่นและเอเชียตะวันออก วิชาอารยธรรมตะวันตก วิชามนุษย์กับศาสนา วิชา มนุษย์กับการพัฒนาตนเอง วิชาพุทธศาสนา วิชาสุนทรียศาสตร์เพื่อชีวิต วิชาศิลปะประเพณีนิยม วิชาจิตวิทยามนุษย์

กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย วิชาจิตวิทยาทั่วไป วิชาการเมืองและ เศรษฐกิจในสังคม วิชากฎหมายธุรกิจ วิชาเศรษฐกิจไทยในปัจจุบัน วิชาสังคมและวัฒนธรรมไทย วิชาสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น และวิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจ

กลุ่มวิชาพลศึกษา ประกอบด้วย วิชาว่ายน้ำเบื้องต้น วิชาเทนนิสเบื้องต้น วิชายูโด เบื้องต้น วิชาไอคิโดเบื้องต้น วิชาการเสริมสร้างร่างกายเบื้องต้น วิชากิจกรรมเข้าจังหวะเบื้องต้น วิชาการต่อสู้ป้องกันตัวเบื้องต้น วิชาบาสเกตบอลเบื้องต้น วิชาฟุตบอลลเบื้องต้น วิชาเทเบิลเทนนิส เบื้องต้น วิชาแบดมินตันเบื้องต้น วิชาสกีฬาพื้นฐาน วิชาการเต้นแอโรบิกพื้นฐาน และวิชาฟุตซอลเบื้องต้น

กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ประกอบด้วย วิชาฟิสิกส์ทั่วไป วิชาปฏิบัติการฟิสิกส์ทั่วไป วิชาเคมีทั่วไป วิชาปฏิบัติการเคมีทั่วไป วิชาแคลคูลัส 1 วิชาแคลคูลัส 2 วิชาคณิตศาสตร์ 1 วิชาคณิตศาสตร์ 2 วิชาหลักสถิติและความน่าจะเป็น วิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป วิชาคณิตศาสตร์กับการประยุกต์ วิชาวิทยาศาสตร์สำหรับ IT วิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น วิชาฟิสิกส์กับการดำรงชีวิต วิชาปฏิบัติการฟิสิกส์เพื่อการดำรงชีวิต วิชาเคมีกับชีวิตประจำวัน วิชาปฏิบัติการเคมีกับชีวิตประจำวัน วิชาคณิตศาสตร์คอมพิวเตอร์ และวิชาสถิติและความน่าจะเป็น

กลุ่มวิชาภาษา ประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น

วิชาภาษาอังกฤษ

วิชาบังคับ ประกอบด้วย วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 และวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3

วิชาเลือก ประกอบด้วย วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 วิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิชาหลักการแปลภาษาอังกฤษ-ไทย วิชาหลักการแปลไทย-อังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษเพื่องานอาชีพ 1 วิชาภาษาอังกฤษเพื่องานอาชีพ 2 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนองาน วิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรม 1 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรม 2 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับเทคโนโลยีสารสนเทศ 1 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับเทคโนโลยีสารสนเทศ 2 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับบริหารจัดการ 1 วิชาภาษาอังกฤษสำหรับบริหารจัดการ 2 วิชาการแปลอังกฤษ-ไทยเพื่อธุรกิจและอุตสาหกรรม วิชาภาษาอังกฤษผ่านสื่อมัลติมีเดีย วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการเตรียมสอบวัดระดับความสามารถ และวิชาการฝึกทักษะฟัง พูด เขียนภาษาอังกฤษ

วิชาภาษาญี่ปุ่น

วิชาบังคับ ประกอบด้วย วิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 1 วิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 2 วิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 3

วิชาเลือก ประกอบด้วย วิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 4 วิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 5 วิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 6 วิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร 1 วิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร 2 วิชาภาษาญี่ปุ่นวิศวกรรม 1 วิชาภาษาญี่ปุ่นวิศวกรรม 2 วิชาภาษาญี่ปุ่นเทคโนโลยีสารสนเทศ 1 วิชาภาษาญี่ปุ่นเทคโนโลยีสารสนเทศ 2 วิชาภาษาญี่ปุ่นบริหารจัดการ 1 วิชาภาษาญี่ปุ่นบริหารจัดการ 2 วิชาญี่ปุ่นศึกษา 1 วิชาญี่ปุ่นศึกษา 2 วิชาการแปลภาษาญี่ปุ่น วิชาการฝึกทักษะฟัง พูด เขียน และวิชาภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อมัลติมีเดีย

2. กระบวนการเรียนการสอน

2.1 ความหมายและองค์ประกอบของหลักสูตร

นักการศึกษาและนักวิชาการได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ ดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (รัตนา ประเสริฐศรี. 2543:13-14; อ้างอิงจาก สุมิตร คุณานุกร. 2523: 4-5) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการ คือ

1. เอกสารที่กำหนดโครงการศึกษาของผู้เรียน โดยบรรจุความมุ่งหมายของการศึกษา ตลอดจนเนื้อหาสาระ ความรู้ ประสบการณ์ และกิจกรรมให้กับผู้เรียน
2. โครงการที่ประมวลความรู้และประสบการณ์ให้ผู้เรียน เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ ด้านต่างๆของผู้เรียน
3. วิชาความรู้สาขาหนึ่งที่วาดด้วยหลักการและแนวปฏิบัติในการพัฒนาหลักสูตร

นิรมล ศตวุฒิ (2543:1) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้เป็น 2 แนวทาง คือ

1. หลักสูตร เป็นที่รวมของเนื้อหาวิชาที่วางแผนไว้ หมายถึง เป็นรายวิชาที่ออกแบบไว้ สำหรับสอนผู้เรียน ซึ่งเนื้อหาจะมีทั้งเนื้อหาที่เป็นความรู้ เป็นกระบวนการ และเป็นทักษะ โดยเน้นให้ผู้เรียนทำความเข้าใจเนื้อหา และมีการวัดผลหลังการสอน ส่วนวิธีการสอนอาจไม่ใช่วิธีการหนึ่งของหลักสูตร ดังนั้นความหมายของหลักสูตรในแง่นี้เป็นความหมายอย่างแคบ เพราะคุณค่าของประสบการณ์จะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร และหลักสูตรในความหมายนี้มีลักษณะคงที่ (static) ไม่เคลื่อนไหว

2. หลักสูตร หมายถึง ประสบการณ์ทั้งหมด ที่โรงเรียนเป็นผู้นำทางให้เกิดการเรียนรู้ หลักสูตรในความหมายนี้ครอบคลุมถึงประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนรับผิดชอบจัด เพื่อให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ ไม่ว่าประสบการณ์นั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของแผนที่เขียนไว้หรือไม่ก็ตาม เช่น การสอนให้นักเรียนรู้จักเข้าแถวตามลำดับการมาก่อนมาหลังเวลาซื้อของ การสอนให้พูดคำสุภาพกับเพื่อน เป็นต้น ความหมายของหลักสูตรในแง่นี้เป็นความหมายในลักษณะกว้าง และมีลักษณะเคลื่อนไหวเป็นพลวัต (dynamic) ครอบคลุมถึงการเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้และประสบการณ์ สำหรับการประกอบอาชีพและมีพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคม

กิติมา ปรีดีดิลก (2532: 60) ได้ให้ความหมายหลักสูตรโดยสรุปว่า

หลักสูตร หมายถึง เอกสารที่กำหนดโครงการศึกษาของผู้สอน โดยกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษา เนื้อหาของความรู้ และประสบการณ์ที่จะจัดให้กับผู้เรียน กระบวนการเรียนการสอนและการประเมินผล

อามร บัวศรี (2532:8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Curriculum Aims) หมายถึง ผลส่วนรวมที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน หลังจากที่ยุบหลักสูตรแล้ว
2. จุดประสงค์ของการเรียนการสอน (Instructional Objectives) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หลังจากที่ยุบเนื้อหาสาระในวิชาที่กำหนดไว้

3. เนื้อหาสาระและประสบการณ์ (Content and Experiences) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และประสบการณ์ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับ

4. ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน (Instructions Strategies) หมายถึง กระบวนการและวิธีการในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางความรู้และอื่นๆ ตามจุดประสงค์ และจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

5. วัสดุและสื่อการเรียนการสอน (Instructional Media and Materials) หมายถึง เครื่องมือ เครื่องใช้ และวัสดุต่างๆ รวมทั้งอุปกรณ์ โสตทัศนศึกษา ที่ช่วยส่งเสริมคุณภาพและประสิทธิภาพการเรียนการสอน

6. การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การประเมินผลหลักสูตรและการประเมินผลการเรียนการสอน

2.2 ด้านการเรียนการสอน

2.2.1 ความหมายของการเรียนการสอน

สมนึก ดีหะสิงห์ (2546: 12) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ที่ผู้บริหาร ครู อาจารย์ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากการเรียนการสอนมีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกชนิด ที่จัดขึ้นในสถานศึกษา เพื่อถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียน และถือเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความสำเร็จของสถานศึกษานั้นๆ

การเรียนการสอนเป็นคำที่มีความหมายกว้างกว่า คำว่าการสอน (Teaching) มีผู้กล่าวว่า การเรียนการสอน หมายถึงผลรวมของการสอนทั้งหลายทั้งปวง (All teaching is Instruction) นั่นคือ การเรียนการสอนมีความหมายครอบคลุมถึง เหตุการณ์ทุกอย่างที่มีผลต่อการทำให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งอาจสรุปได้ว่า กิจกรรมใดๆ ที่จัดขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ถือว่าเป็นการเรียนการสอนทั้งสิ้น นอกจากความหมาย ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีนักวิชาการและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนไว้ แตกต่างกันดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (รัตนา ประเสริฐศรี. 2543: 17; อ้างอิงจาก สุมิตร คุณานุกร. 2523: 137) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ตามเป้าหมายที่หลักสูตรต้องการ แนวทางการจัดกิจกรรมการสอนนี้ ย่อมแตกต่างกับไปตามสภาพ และลักษณะธรรมชาติของเนื้อหาวิชา กล่าวคือ ไม่มีวิธีการสอนใดที่ดีที่สุดและเหมาะสมที่สุด สำหรับวิธีการสอนแต่ละวิธีนั้น ย่อมมีลักษณะเด่นและลักษณะจำกัดอยู่ในตัวด้วยกันทั้งนั้น ฉะนั้นผู้สอนจะต้องนำวิธีการสอนแต่ละวิธีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบทเรียน

รัตนา ประเสริฐศรี (2543:18) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนไว้ว่า หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน วิธีการสอน การใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาไปสู่เป้าหมายที่หลักสูตรต้องการ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ตลอดจนคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ทั้งการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ พร้อมทั้งเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้

กิติมา ปรีดีดิลก (2532:48) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนถือเป็นหัวใจสำคัญของสถานศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การจัดการเรียนการสอนทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้บริหารจึงจำเป็นต้องมีหลักการ ในการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ

นพพงษ์ บุญจิตราดุล (2534:18-19) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การจัดการเรียนการสอนนั้น ผู้บริหารต้องดำเนินการ ที่เกี่ยวกับการแสวงหาจุดประสงค์ของการจัดการศึกษา ออกมาให้ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางให้บุคลากรได้ปฏิบัติ ผู้บริหารต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักสูตรเป็นอย่างดี รู้จักแนะนำให้ครูรู้จักใช้และทำประมวลการสอน ทำโครงการสอน หรือบันทึกการสอน รู้จักการจัดตารางสอน เพื่อจัดรายวิชาได้อย่างเหมาะสม

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การเรียนการสอน คือการจัดกิจกรรมทางด้านวิชาการของสถานศึกษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย และสติปัญญา รวมทั้งสามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในการดำรงชีวิต

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 39) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไว้หลายแบบ ดังนี้

1. วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-translation Method) เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ และกฎไวยากรณ์ รวมทั้งข้อยกเว้นต่างๆแก่ผู้เรียน โดยผู้สอนเป็นผู้ทำหน้าที่อธิบายและให้ผู้เรียนนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการทำแบบฝึกหัด โดยเน้นการแปลเป็นหลัก การวัดผลจึงเน้นความจำ คำศัพท์ และกฎไวยากรณ์ และความสามารถในการแปล

2. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) คล้ายกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล เป็นวิธีสอนภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันมานานแล้วในยุโรป วิธีการสอนแบบตรงนี้เริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้น เมื่อคนเริ่มสนใจการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น ทำให้เห็นว่าวิธีแบบไวยากรณ์และแปลไม่สามารถทำให้ใช้ภาษาได้ดี ยังไม่สามารถติดต่อสื่อสารได้ จึงหันมาใช้วิธีการสอนโดยให้เจ้าของภาษาเป็นผู้สอนโดยเน้นทักษะการพูด โดยไม่มีการแปล วิธีการสอนแบบตรงนี้ได้ชื่อเรียกจากข้อเท็จจริงที่ว่า การเรียนรู้ความหมายต่างๆเรียนด้วยวิธีเชื่อมโยงโดยตรงกับภาษาที่เรียนโดยไม่ผ่านกระบวนการแปลเป็นภาษาของผู้เรียน จุดประสงค์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ตามแนวคิดของวิธีสอนแบบตรงนี้ ก็เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ บทเรียนส่วนใหญ่จึงประกอบด้วย กิจกรรมที่เป็นบทสนทนา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง

3. วิธีสอนแบบฟังพูด (The Audio-Lingual Method) วิธีสอนแบบฟังพูดนี้คล้ายกับวิธีสอนแบบตรง แต่แนวคิดแตกต่างกัน วิธีการสอนแบบฟังพูดนี้ อิงแนวคิดที่ว่าภาษา คือ ภาษาพูด ดังนั้นการสอนภาษา จึงควรเริ่มจากการฟังพูด อันเป็นพื้นฐานไปสู่การอ่านและการเขียน ดังนั้นภาษาที่นำมาให้ผู้เรียนเรียน ควรเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่การสอนเกี่ยวกับตัวภาษา จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนตามวิธีสอนแบบฟังพูดนี้ มุ่งให้ผู้เรียนสื่อสารโดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียน โดยผู้เรียนต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำๆจนเป็นนิสัย สามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาที่เรียนให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบ ส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้เลียนแบบปฏิบัติตามผู้สอน

4. การสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory) แครร์รอล (Carroll) กล่าวถึงวิธีสอนแบบนี้ว่า เป็นกระบวนการเรียนเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง และการวิเคราะห์ภาษาอย่างมีแบบแผน และให้ความสำคัญต่อความเข้าใจโครงสร้างของภาษามาก การสอนตามทฤษฎีนี้อิงแนวคิดที่ว่า ภาษาเป็นระบบที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ความเข้าใจและการแสดงออกทางภาษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจกฎเกณฑ์ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจรูปแบบของภาษา และความหมายแล้วก็สามารถใช้ภาษาได้ จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาตามวิธีนี้อยู่ที่การพัฒนาความสามารถ ที่จะเข้าใจภาษาเป็นสำคัญ การเรียนภาษาต่างประเทศจึงให้ผู้เรียนได้รู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆของภาษาที่เรียนนั้นก่อนที่จะนำไปประยุกต์ใช้ มีการเน้นทักษะทั้ง 4 ตั้งแต่แรก แต่ไม่ใช้การฝึกซ้ำๆตามวิธีสอนแบบฟังพูด

5. วิธีการสอนแบบเงียบ (The Silent Way) เป็นวิธีการสอนที่อิงแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดจากความคิดหรือพลังสมองของผู้เรียนเอง ผู้เรียนจะค้นพบกฎเกณฑ์ทางภาษาจากการทดลองพูด ผู้สอนจึงควรมิบทบาทในการพูดให้น้อยที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูด และใช้ความคิดความเข้าใจที่จะค้นพบกฎเกณฑ์ต่างๆด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม รู้จักคิดด้วยตนเองและจากเพื่อนๆ การนิ่งของผู้สอนจะช่วยให้เกิดความร่วมมือกันในกลุ่มผู้เรียนมากขึ้น ข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนากฎเกณฑ์ที่ถูกต้องด้วยตัวเอง จุดหมายของการสอนเงียบนี้ เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถที่จะใช้ภาษาด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น

6. วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method) วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้ อิงแนวคิดที่ว่า การสื่อความหมายของภาษาต่างประเทศอาจทำได้โดยการปฏิบัติ หรือใช้กริยาอาการประกอบ ผู้เรียนจะจำได้ดีถ้าได้ปฏิบัติ หรือ

แสดงการโต้ตอบด้วยการเรียนภาษา และควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย ไม่ใช่การเรียนคำโดดๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่นๆ และจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียน เพื่อสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไป

7. วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) เป็นวิธีสอนที่เน้นการโน้มน้าวจิตใจของผู้เรียน ให้กำจัดความรู้สึกว่าตนเองจะไม่ประสบความสำเร็จ และช่วยให้ผู้เรียนได้นำพลังสมองของตนเองออกมาใช้ในการเรียนให้เกิดผลอย่างเต็มที่ วิธีการสอนแบบชักชวนนี้ อิงแนวคิดที่ว่าสมองของมนุษย์นั้นเปี่ยมด้วยพลัง แต่ถูกนำมาใช้เพียงเล็กน้อย ผู้สอนจึงควรโน้มน้าวให้ผู้เรียนได้ใช้พลังสมองของตนเองอย่างเต็มที่ โดยขจัดความกลัวและข้อห้ามต่างๆ อันเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษา ควรให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยความสนุกสนานและผ่อนคลาย จุดมุ่งหมายของการสอนด้วยวิธีสอนแบบชักชวนนี้ มุ่งให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

8. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีสอนนี้เน้นไม่ให้ผู้สอนคำนึงถึง ความรู้สึกและสติปัญญาของผู้เรียนเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างตอบโต้ทางกายของผู้เรียน วิธีสอนแบบนี้ยึดผู้เรียนเป็นหลัก เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ผู้สอนต้องยอมรับความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนร่วมกันทำกิจกรรมและกำหนดความต้องการในการเรียนรู้ ผู้สอนจะทำหน้าที่เสมือนเป็นที่ปรึกษาด้านภาษาเท่านั้น เป็นผู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มและมีอิสระในการคิด ชักชวนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกลุ่ม ให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างระหว่างกัน และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน วิธีสอนแบบนี้ยังเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สิ่งที่น่าสนใจมีใช้สถานการณ์เฉพาะที่ผู้สอนกำหนดให้ แต่เป็นความรู้สึกต่างๆ ที่กว้างขวางไปจากบทเรียน ที่ผู้เรียนต้องพบในชีวิตประจำวันจริงๆ

9. วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) วิธีสอนนี้มีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่าภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้นจะต้องสอนสิ่งต่อไปนี้ คือ ความรู้ความสามารถด้านภาษาหรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) จุดมุ่งหมายของวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ การเรียนการสอนในแนวนี้นี้จึงเน้นการทำกิจกรรม เพื่อการฝึกการใช้ภาษาที่

ใกล้เคียงสถานการณ์จริงให้มากที่สุด โดยฝึกทักษะสัมพันธ์ (Intergrated Skills) หรือทักษะรวม โดยผู้สอนเป็นผู้นำกิจกรรมมาให้ผู้เรียนฝึก เช่น สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนากันเอง ให้ผู้เรียนมีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกันในหลายลักษณะ เช่น เป็นคู่ เป็นกลุ่ม 3 คน กลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ ผู้สอนอาจจะประเมินผลผู้เรียนโดยดูจากการแสดงออกในการที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ และอาจจะประเมินผลอย่างเป็นทางการด้วยการเขียนได้ด้วย สมิตรา อังวัฒนกุล: วิธีสอนภาษาอังกฤษ: (2540: 39-119)

รวงอรุณ ลิ้มเล็ก (พระมหาวรเชษฐ์. 2547: 36; อ้างจาก รวงอรุณ ลิ้มเล็ก. 2541: 18) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยสรุปว่า กิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ควรเป็นกิจกรรมที่ยึดผู้เรียนเป็นหลัก โดยเน้นที่การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงให้มากที่สุด โดยผู้สอนทำหน้าที่ดูแลและชี้แนะเท่าที่จำเป็น และกิจกรรมที่ใช้ต้องเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ เพื่อผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่มีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันกับสิ่งต่อไปนี้ คือ หลักสูตรการเรียนการสอนเป็นตัวกำหนดเนื้อหาของแบบเรียน ซึ่งผู้สอนต้องนำวิธีสอนแบบต่างๆ มาใช้สอน เพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางด้านความรู้ความสามารถ และแสดงพฤติกรรมตามที่หลักสูตรกำหนดให้ และการที่ผู้เรียนจะมีพฤติกรรมต่างๆ เหล่านั้น ผู้สอนต้องรู้จักเลือกใช้กิจกรรมและสื่อการสอนมาช่วยให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน และหลังจากผู้สอนดำเนินวิธีสอน โดยใช้กิจกรรมและสื่อการสอนแล้ว ผู้สอนต้องมีเทคนิควิธีการวัดผลประเมินผล เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถถึงเกณฑ์ที่หลักสูตรตั้งไว้หรือไม่ เพื่อผู้สอนจะได้นำผลการวัดและประเมินผลนั้นมาปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

2.2.2 รูปแบบของการเรียนการสอน

โพแพมและเบคเกอร์ (สมศักดิ์ สรสินธุ์. 2540:11; อ้างอิงจาก Popham and Baker. 1970: 7-8) กล่าวว่า การสอนของครูนั้น ไม่ว่าจะสอนอย่างไร หรือมุ่งที่จะอะไร ก็ย่อมจะต้องมีรูปแบบการสอนทั้งสิ้น รูปแบบการสอนโดยทั่วไป แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. รูปแบบการสอนโดยอิงแนวทาง (Mean-Referenced Instruction Mode) เป็นการสอนที่ครูมุ่งยึดแนวทางหรือวิธีการต่างๆ ที่ใช้ในการสอนมากกว่าการยึดจุดมุ่งหมาย ในการสอน ครูผู้สอนจะเตรียมการสอน โดยกำหนดขั้นตอนต่างๆ ไว้อย่างครบถ้วนว่า ในช่วงเวลาที่สอนนั้น จะต้องทำอะไร วิธีการสอนเป็นแบบใด จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เนื้อหาวิชาต่างๆ ตามที่หลักสูตรกำหนด

2. รูปแบบของการสอนโดยอิงเป้าหมาย (Goal-Referenced Instructional Model) เป็นรูปแบบการสอนที่ครูยึดจุดมุ่งหมาย ในการสอนเป็นหลัก แล้วดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

บุญชม ศรีสะอาด (2537: 2-3) ได้จำแนกรูปแบบการสอนไว้ 2 แบบ คือ

แบบแรก การจำแนกโดยใช้ผู้เรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นเกณฑ์ ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ การสอนเป็นกลุ่มใหญ่ การสอนเป็นกลุ่มย่อย และการสอนแบบรายบุคคล

แบบที่สอง จำแนกโดยใช้ปริมาณของบทบาทผู้สอน กับบทบาทของผู้เรียนเป็นเกณฑ์ ซึ่งจำแนกได้ 4 ประเภท คือ

1. ประเภทผู้สอนเป็นแกน
2. ผู้เรียนเป็นแกน
3. ผู้เรียนและผู้สอนมีกิจกรรมร่วมกัน
4. การสอนโดยอุปกรณ์พิเศษ

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ ผู้เรียนต้องฝึกทักษะ และผู้สอนจะต้องสอนและช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเรียกว่าทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีรูปแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 รูปแบบ คือ (กาญจนา ปราบพาล. 2527: 1)

1. รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การเรียนรู้ (Learning) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษโดยเน้นรูปแบบและไวยากรณ์ ผู้เรียนจะเรียนภาษา โดยนึกถึงกฎเกณฑ์อยู่ตลอดเวลา ลักษณะการเรียนแบบนี้จึงเน้นความถูกต้อง (Accuracy) ภาษาที่ผู้สอนนำมาจึงเน้นรูปแบบของภาษาที่เรียกว่า การใช้ (Usage)

2. รูปแบบการเรียนที่เรียกว่า การสื่อสาร (Communication) เป็นการเรียนภาษาโดยเน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้นความสามารถในการสื่อสารจึงมีความสำคัญกว่าความถูกต้องของภาษา

รูปแบบทั้งสองนี้สอดคล้องกับของบราวน์ (Brown. 1980:83-176) ที่กล่าวว่ารูปแบบหรือกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษโดยแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ คือ

1. รูปแบบหรือกลวิธีการเรียน (Learning Strategies) ที่ผู้เรียนรับความรู้เข้ามาและอาจเก็บไว้ เพื่อเตรียมพร้อมที่จะนำออกมาใช้ในโอกาสต่อไป โดยแยกออกเป็นกลวิธีต่างๆ ดังนี้

1.1 การถ่ายโอน (Transfer) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียนส่งเสริมให้เกิดความรู้ใหม่ เรียกว่า การถ่ายโยงทางบวก (Positive Transfer)

1.2 การขัดขวาง (Interference) หมายถึง การที่ความรู้เดิมของผู้เรียนเป็นอุปสรรคต่อความรู้ใหม่

1.3 การสรุป (Generalization) หมายถึง การที่ผู้เรียนนำความรู้ทั้งหลายมาจัดให้เป็นหมวดหมู่

1.4 การทำให้ง่าย (Simplification) หมายถึง การที่ผู้เรียนสร้างกฎเกณฑ์ เพื่อให้ง่ายในการศึกษาจดจำ เพื่อให้เนื้อหาอันลดความซับซ้อนลงให้มากที่สุด

2. รูปแบบหรือกลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) คือการที่ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ทั้งๆที่ผู้เรียนต้องพบกับความยากลำบาก เช่น ในเรื่องโครงสร้างภาษา ความหมายที่ต้องการจะสื่อสาร ความเหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นต้น รูปแบบหรือกลวิธีการสื่อสารที่น่าสนใจที่สุด คือ การหลีกเลี่ยง (Avoidance) การหลีกเลี่ยง คือ การที่ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารภายในวงจำกัดของความรู้ที่มีอยู่ ข้อความหรือโครงสร้างใดที่อยากจะถูกตัดทิ้ง หรือผู้เรียนจะใช้ภาษาที่มีความรู้ย่อมมาทดแทน เพื่อพยายามส่งข่าวสารให้ได้ใจความใกล้เคียงมากที่สุด

2.2.3 ลักษณะการสอนที่ดี

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2526: 3-5) ได้กล่าวว่า การสอนที่ดี คือการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง โดยการกระทำด้วยตนเอง สอนให้เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของผู้เรียน คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ส่งเสริมให้ผู้เรียนเจริญงอกงามในทุกๆด้าน และมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ให้ผู้เรียนรู้จักอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม เคารพนับถือ และยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เคารพในสิทธิหน้าที่ และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดี

ปรีชา เศรษฐีธร (ม.ป.ป. : 72-73) ได้กล่าวถึงลักษณะการสอนที่ดีว่า เป็นการสอนที่ไม่ถือหลักการเป็นบรรทัดฐานตายตัว แต่คำนึงถึงความเหมาะสม การสอนโดยมีความมุ่งหมายที่แน่นอน ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นคงในการเรียน ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

เนาวรัตน์ วิไลชนม์ (รัตนา ประเสริฐศรี. 2543:17 ; อ้างอิงจาก เนาวรัตน์ วิไลชนม์. 2523: 71-73) ได้สรุปลักษณะการสอนที่ดีไว้ 12 ประการ ดังนี้

1. ต้องมีความมุ่งหมายของบทเรียนและให้มีการเตรียมเนื้อหา อุปกรณ์ การประเมินผล ให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย
2. ต้องยึดเด็กเป็นหลักโดยต้องคำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องวัย และอายุ ตลอดจนประสบการณ์เดิมของเด็ก มากกว่าที่จะเอาหลักสูตรเป็นเกณฑ์

3. ครูต้องสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมแก่การเรียนรู้ ทั้งในแง่สิ่งแวดล้อมและอารมณ์ของเด็ก

4. ควรมุ่งให้เด็กได้ทั้งความรู้ความสามารถ และทัศนคติพร้อมที่จะประพฤติตนเป็นคนดี

5. ต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดค้นหาเหตุผลความเป็นไปของสิ่งที่เรียน มิใช่เอาความจริงจากตำราหรือคำบอกเล่าเพียงอย่างเดียวควรสร้างให้เด็กมีความรู้ ความสามารถในการดำเนินงานนั้นๆ ด้วย

6. ควรจะสัมพันธ์เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกัน ในแง่วิชาเดียวกัน ทั้งในแง่ทฤษฎี และปฏิบัติ ซึ่งจะก่อให้เกิดการต่อเนื่องของประสบการณ์และสัมพันธ์กับชีวิต

7. ต้องเป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้น

8. ต้องช่วยให้เด็กเกิดความสนใจในสิ่งที่เรียน โดยใช้แรงกระตุ้นทั้งภายใน และภายนอก

9. ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการวางแผนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม รวมทั้งการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนด้วย

10. ไม่ควรยึดอยู่แต่วิธีการสอนวิธีใดวิธีหนึ่ง แต่ควรเป็นวิธีที่เหมาะสมกับบทเรียน วัยของเด็ก หลักสูตร และการประมวลผลการสอน

11. จะต้องมีการประเมินอยู่ตลอดเวลาโดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น การสังเกต การซักถาม การสอบ เพื่อให้แน่ใจว่า การสอนนั้นตรงตามความมุ่งหมายที่ต้องการมากที่สุด

12. การตั้งความมุ่งหมาย การกำหนดวิธีสอน การใช้อุปกรณ์และการวัดผลให้สอดคล้องกับหลักสูตร โครงการสอนและประมวลผล

มิลเลอร์ (Miller. 1978: 40-41) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะครูภาษาอังกฤษที่ดีว่า ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความกระตือรือร้นในการสอน ปัจจัยสำคัญที่สุดของการสอน คือ ตัวครูและวิธีการสอนของครูอันจะทำให้นักเรียนมีปฏิริยาโต้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษ และเพื่อความสำเร็จในการเรียนรู้

2. มีความคิดสร้างสรรค์ การสอนจะต้องมีมากกว่าการใช้หนังสือ ทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติตามคู่มือครูที่เขียนโดยคนอื่น นักเรียนจะรู้สึกเบื่อที่จะต้องทำแบบฝึกหัดที่เขาไม่สนใจ ครูควรหากิจกรรมมาช่วยให้นักศึกษาสนใจทำแบบฝึกหัด มีวิธีการมากมายที่ครูจะนำไปใช้ได้ เช่น เกมเพลง กิจกรรมการแก้ปัญหา หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่ทำให้นักศึกษาได้ใช้ทักษะที่เขาได้เรียนรู้แล้วมาใช้

3. มีอารมณ์ขัน อารมณ์ขันของครูจะช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียด และลดความกังวลใจให้กับนักศึกษา ครูและนักศึกษามีความสัมพันธ์กันเพิ่มมากขึ้น เพราะได้หัวเราะด้วยกัน

นักศึกษาเรียนด้วยความสนุก การเรียนการสอนก้าวหน้ายิ่งขึ้นเพราะนักศึกษาไม่กลัวที่จะตอบผิดหรือพูดน้อย

4. ทักทายนักศึกษา การพูดภาษาอังกฤษกับนักศึกษาทั้งในและนอกชั้นเรียนจะทำให้นักเรียน เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และทักทายให้นักศึกษาได้ตอบด้วยภาษาอังกฤษเช่นกัน

5. การเขียนการบ้านติดไว้บนกระดานด้านซ้ายมือก่อนทำการสอนในแต่ละคาบ เพื่อว่าครูจะได้ไม่ต้องรีบร้อนให้การบ้านเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณหมดเวลา

6. ไม่ให้การบ้านมาก เมื่อนักศึกษามีวันหยุด หรือไม่ควรให้การบ้านเมื่อทราบว่านักศึกษาจะมีการทดสอบวิชาใดก็ตามในวันถัดไป

7. ทักทายนักศึกษาด้วยอารมณ์แจ่มใส

8. ให้เวลาสักครู่แก่นักศึกษาหลังการทักทายประจำวัน เพื่อสังเกตว่านักศึกษาแต่ละคนมีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้าง เช่น ตัดผมทรงใหม่ สวมเสื้อใหม่ หรืออื่นๆ

9. ควรมีการทดสอบการเขียนทุกวัน

10. จัดระเบียบในการแจกจ่ายและรวบรวมกระดาษคำตอบ

11. ให้นักเรียนเก่งออกมาหน้าห้องและตั้งคำถามถามเพื่อนๆ

12. คืนกระดาษคำตอบแก่นักศึกษา โดยให้นักศึกษานับที่คะแนนของตัวเองในสมุด เพื่อจะได้ทราบความก้าวหน้าของตนเองก่อนการสอบ

สรุปได้ว่า การสอนที่ดี คือ การถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และโดยวิธีการที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2.4 การวัดผลประเมินผล

สมนึก ดีหะสิงห์ (2546: 12) ได้กล่าวว่า การวัดผลประเมินผล เป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญของการจัดการศึกษา เพราะถือเป็นการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนการสอน ว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด และยังเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาว่าบรรลุจุดประสงค์ของบทเรียนรายวิชานั้นๆหรือไม่ โดยทั่วไป การวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน สามารถกระทำได้ในหลายรูปแบบ อาทิ การทดสอบ การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือตรวจสอบจากการปฏิบัติงานของนักศึกษา ซึ่งแสดงถึงความสามารถของผู้เรียน การวัดผลประเมินผล ควรต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ เพื่อให้ครูได้มีโอกาส ปรับปรุงการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กรมวิชาการ (2541:1) กล่าวถึงการประเมินผลว่าหมายถึง กระบวนการตรวจสอบการทำงานทั้งในช่วงขณะที่กำลังทำ และช่วงเวลาที่งานเสร็จสิ้นแล้ว เพื่อหาข้อสรุปว่า งานที่ทำนั้นได้รับความสำเร็จตามความคาดหวังหรือไม่ มีปัญหาหรืออุปสรรคใดเกิดขึ้น อันเป็นผลทำให้งานไม่สำเร็จตามความคาดหวังและจะมีแนวทางแก้ไขอย่างไร เพื่อให้การทำงานเกิดความสำเร็จหรือใกล้เคียงความคาดหวังมากที่สุด

พนัส หันนาคินทร์ (2524: 199-200) กล่าวว่า การวัดผลและการประเมินผล เป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเรียนกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งจะมีลักษณะเป็นรูปธรรม คือ จะแสดงผลของการวัดออกมาเป็นตัวเลข เพื่อแสดงว่านักศึกษามีความรู้มากน้อยเพียงใดจากการที่เรียนไปแล้ว การวัดผลและประเมินผล จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องทำการวัดและประเมิน ผลการเรียนของนักศึกษาว่าได้ผลเพียงใด หรือต้องปรับปรุงแก้ไข ดังนั้นผู้บริหารของสถานศึกษาย่อมมีส่วนรับผิดชอบในการวัดผลและประเมินผล และติดตามผลการสอนของครูว่าเป็นอย่างไร ผู้บริหารจึงมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยดูแลและส่งเสริมให้การวัดผลและประเมินผลเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ หน้าที่ของผู้บริหารเกี่ยวกับการวัดประเมินผลการศึกษา ดังนี้

1. เพื่อทราบผลการเรียนของนักศึกษาและผลการสอนของครู
2. เพื่อเป็นประโยชน์ในการเลื่อนขั้น และจัดแบ่งนักศึกษาตามความสามารถ
3. เพื่อเป็นหลักฐานในการรายงานผลให้ผู้ปกครองนักศึกษาทราบ
4. เพื่อสถิติอื่นๆทางการศึกษา

อย่างไรก็ตาม การวัดผลและประเมินผลทางการศึกษา จะบรรลุจุดประสงค์หรือไม่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งทำหน้าที่ในการวัดผลและประเมินผลนักศึกษาโดยตรง ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาจึงมีความจำเป็นต้องส่งเสริมให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการวัดผลและประเมินผล เช่น จัดให้มีการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่าการวัดผลประเมินผล หมายถึง การประเมินผลของการจัดการเรียนการสอน โดยเป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเรียนกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ โดยใช้ข้อมูลทางสถิติเป็นเครื่องวัด

2.2.5 สื่อการสอน

สมนึก ดีหะสิงห์ (2546: 12) ได้กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอน นอกจากครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี มีความสามารถในการใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมแล้ว สื่อการเรียนการสอนก็ถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้ด้วยดี และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะสื่อการเรียนการสอน จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้ และสามารถเพิ่มความเป็นรูปธรรม และความเป็นจริงต่อการเรียนรู้

รวมทั้งสามารถนำเรื่องราวหรือสิ่งต่างๆที่อยู่ห่างไกลเข้ามาในห้องเรียนได้ ดังนั้นครูผู้สอนควรมีความสามารถในการใช้สื่อการสอน ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและผู้เรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิด มองเห็นความสัมพันธ์ของเรื่องราว หรือสิ่งที่จะเรียนรู้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้การสอน บรรลุถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ได้มีนักวิชาการ ให้ความหมายของสื่อการสอนไว้ แตกต่างกัน ดังนี้

จิตตชา นิลคำ (2542: 25) ได้กล่าวสรุปว่า สื่อการเรียนการสอนมีหลายประเภทซึ่งอาจารย์ผู้สอนควรจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม เพราะสื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญ และเป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดจากผู้สอนไปสู่บทเรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและรวดเร็ว

กิดานันท์ มลิทอง (2536:83) ได้ให้ความหมายว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สื่อชนิดใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็น เทปบันทึกเสียง สไลด์ วิดีโอ โทรทัศน์ วีดีโอ แผนภูมิ ภาพนิ่ง ฯลฯ ซึ่งบรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนดังต่อไปนี้

1. เป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้ง่ายขึ้น
2. สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุกสนานและไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน
3. การใช้สื่อจะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน และเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียนนั้น
4. ช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น

อำภา บุญช่วย (2537: 98) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า สื่อการเรียนการสอนที่ใช้กันมาก คือ ภาษาพูด และภาษาเขียน ต่อมาได้มีการพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ ในปัจจุบันพบว่า มีสื่อการเรียนการสอนมากมายหลายชนิด เพราะถือว่าสื่อการเรียนการสอน คือมือที่สามของครู ดังนั้นบทบาทของสื่อการเรียนการสอนในบทเรียนจึงเป็นตัวกลางในการให้ข้อมูลความรู้ หรือสิ่งบอกกล่าวกับผู้เรียน แต่การใช้สื่อการเรียนการสอนให้ได้ผล สื่อมันต้องตรงกับจุดประสงค์เนื้อหาและกิจกรรมของบทเรียน

พระมหาวรเชษฐ์ (2547:18) ได้กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนควรมีความหลากหลาย มีลักษณะเป็นสื่อประสมที่น่าสนใจ ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาอย่างรวดเร็ว

3. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้

แนวความคิดทางทฤษฎีในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) กลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism) และกลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) ดังนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์.2544: 2-3)

หลักการสำคัญที่นักจิตในกลุ่มพฤติกรรมนิยมเชื่อถือ คือ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเนื่องจากความเกี่ยวโยงกันระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมกับการตอบสนอง (Response) อย่างไรก็ดีนักจิตวิทยาแต่ละคนจะเรียนชื่อทฤษฎีของตนเองแตกต่างกันออกไป โดยมีส่วนปลีกย่อย และจุดเน้นที่แตกต่างกัน นักจิตวิทยาที่เป็นบุคคลสำคัญๆในกลุ่ม ได้แก่ พาฟลอฟ (Pavlov. 1849-1939) วัตสัน (Watson. 1878-1958) ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1874 – 1949) และสกินเนอร์ (Skinner. 1904)

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism) (สมบุญ ศาสยชีวิน. 2526: 129-130)

นักจิตวิทยาที่สำคัญของกลุ่มนี้ ได้แก่ โคเลอร์ (Kohler. 1786-1941) เลวิน (Lewin. 1890-1947) บรูเนอร์ (Bruner. 1915) และออกซุเบล (Ausubel. 1918) นักจิตวิทยาดังกล่าวนี้นสนใจที่จะศึกษาเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการคิด การรับรู้ของบุคคลในช่วงที่เขากำลังเรียน ดังนั้น นักจิตวิทยากลุ่มนี้ จึงมิได้มุ่งอยู่ที่สิ่งที่สังเกตได้ หากแต่มุ่งเน้นไปยังกระบวนการคิด และยังให้ความสนใจกับความนึกคิด ความตั้งใจ (Intention) เป้าหมาย (Goal) ของบุคคล โดยมีเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นต้องอาศัยทั้งสิ่งแวดล้อมและตัวผู้เรียนประสานสัมพันธ์กัน คือ ส่วนหนึ่งต้องมาจากความต้องการ ความตั้งใจ เป็นหมายของผู้เรียน มิใช่มีความสำคัญอยู่กับสิ่งเร้าภายนอกเท่านั้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์.2544: 3)

นักจิตวิทยาที่สำคัญของกลุ่มมนุษยนิยมนี้ ได้แก่ มาสโลว์ (Maslow) และโรเจอร์ส (Rogers) นักจิตวิทยาดังกล่าวนี้น มีความเชื่อที่แตกต่างจากสองกลุ่มแรกอย่างมาก คือ การให้ความสำคัญกับผู้เรียนโดยเน้นถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ (Humanness) ในการเรียนรู้ นั้นผู้เรียนย่อมได้รับประสบการณ์ต่างๆที่ต้องการ ด้วยตัวของเขาเอง และเขาจะสามารถตัดสินใจด้วยตัวเอง

3.2 องค์ประกอบการเรียนรู้

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์(2544: 3) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้ไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. วิธีการควบคุมพฤติกรรม (Control) หมายถึง พฤติกรรมต่างๆ ในการเรียนรู้นั้น จำเป็นต้องอาศัยสภาพการณ์และเงื่อนไข (Condition) ที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้การควบคุมพฤติกรรมได้ดี

2. วิธีการตกแต่งพฤติกรรม (Shaping) หมายถึง พฤติกรรมต่างๆ ต้องอาศัยเทคนิคการใช้แรงเสริม (Reinforcement) ควบคู่กันไปด้วยกับการตกแต่งพฤติกรรมที่เหมาะสม อันจะทำให้ได้รับผลการเรียนรู้ตามที่เรามีความต้องการ

อารีย์ พันธุ์ณี (2538: 89) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้ไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. แรงจูงใจ (Motive) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้ เพราะเป็นตัวจูงที่สำคัญหรือเป็นต้นตอที่แท้จริงของพฤติกรรม

2. สิ่งจูงใจ (Incentive) เป็นสิ่งที่ลดความเครียดและนำไปสู่ความพึงพอใจในการเรียนรู้ นักจิตวิทยาเชื่อว่า สิ่งจูงใจในจะเป็นศูนย์กลางหรือหัวใจของการเรียนรู้

3. อุปสรรค (A Barrier or Block) นับเป็นพื้นฐานสำคัญอีกประการหนึ่ง เนื่องจากอุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางย่อมทำให้เกิดปัญหา ทำให้ผู้เรียนพยายามทำซ้ำๆ หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อฟันฝ่าอุปสรรคนั้นไปสู่เป้าหมายให้ได้

4. กิจกรรม (Activity) เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้เราทราบว่า ใครเกิดการเรียนรู้หรือไม่เพียงใดซ้ำหรือเร็วอย่างไร และเป็นสิ่งที่อาจใช้อ้างอิง (Infer) ไปถึงความรู้สึกลึกซึ้งทางจิตใจที่ซ่อนเร้นอยู่

จาโคโบวิท (พระมหาประยูร สุยะใจ. 2548: 22; อ้างอิงจาก Jakobovits. 1971: 103-121) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองว่ามี 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านการสอน (Instruction Factors) ได้แก่ ความรู้ความสามารถในการสอนของครู เวลาที่ใช้ในการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ประสิทธิภาพในการถ่ายทอดการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผลการเรียน

2. องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียน (Learner Factors) ได้แก่ ความสามารถของผู้เรียนที่จะเข้าใจการสอน ความถนัดด้านภาษาของผู้เรียน ความมานะพยายามของผู้เรียน หรือวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผลที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

3. องค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural Factors) ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ ภาวะของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้เรียน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยภายในประเทศ

สมยศชนันแก้ว(2528:58) ได้ศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า ในด้านหลักสูตรภาษาอังกฤษนั้น ปรากฏว่าหลักสูตรกับหนังสือเรียนไม่สอดคล้องกัน ความมุ่งหมายของหลักสูตรนั้น ต้องการให้นักศึกษามีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนสามารถนำความรู้ไปใช้ให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆได้ แต่ปรากฏว่า หนังสือเรียนกลับเน้นหนักความเข้าใจในการอ่าน และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์มากกว่าที่จะเน้นความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งกฎเกณฑ์เหล่านี้ทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่ายไม่เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

ทัศนีย์ พิศาลรัตนคุณ (2539: 91-92) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนของนิสิตปริญญาโทวิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านวิธีการเรียนการสอน ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน และด้านส่วนผู้เรียน พบว่า นิสิตมีปัญหา ด้านหลักสูตรมากกว่าด้านอื่นๆ คือ ควรปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เน้นเนื้อหาใหม่ๆ ด้านวิธีการเรียนการสอนควรเน้นการปฏิบัติ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี (2541. บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการใช้เทคนิคการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาต้น 2540 กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาปลายปี 2540 และนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาต้น 2541 ของนักศึกษาสาขาต่างๆ ในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการใช้สื่อการสอนประเภทต่างๆ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า มีปัจจัยหลักสำคัญ 4 ประการที่มีผลต่อการใช้เทคนิคการสอนเมื่อเปรียบเทียบกับ 3 ภาคการศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่สูงกว่าจะมีความเห็นเกี่ยวกับผู้สอน และเทคนิคการใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม มากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่อยู่ในชั้นเรียนที่ต่ำกว่า นักศึกษาจากคณะที่ต่างกันมีความเห็นเกี่ยวกับผู้สอน และเทคนิคการใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมแตกต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่าจะมีความเห็นและการยอมรับเกี่ยวกับเนื้อหา สื่อประกอบการสอน การวัดผล ผู้สอนและวิธีการสอนมากกว่ากลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนน้อยกว่า ประการที่สอง คือ “เนื้อหา” พบว่านักศึกษามีทัศนคติให้ปรับปรุงเนื้อหา ไม่ให้มีรายละเอียดเนื้อหามากจนเกินไป ตลอดจนให้มีความทันสมัย และสามารถประยุกต์ใช้ได้ ซึ่งผู้วิจัยก็นำมาสู่การปรับปรุงในภาคการศึกษาต้น 2541 ประการที่สาม คือ “ผู้สอน” พบว่านักศึกษามีทัศนคติต้องการให้ผู้สอนต้องเพิ่มการวางแผนการสอน และใช้เทคนิคการใช้สื่อประกอบการสอนให้เกิดแรงจูงใจ และเหมาะสมกับเนื้อหา นักศึกษา และสภาพ

ห้องเรียน ประการที่สี่ คือ “สภาพอาคารเรียน ห้องเรียนและศูนย์โสตทัศนศึกษา” พบว่ายังมีสภาพไม่เหมาะสมต่อขนาด จำนวนศึกษา ระบบการติดตั้งอุปกรณ์ อุปกรณ์การใช้สื่อไม่เพียงพอ

วิภาดา ประสารทรัพย์(2542:119-122) ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทย ในหัวข้อต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน

1. ปัญหาเรื่องความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ปัญหาเรื่องพื้นฐานความรู้ของนักศึกษา
3. ปัญหาเรื่องการไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเองของนักศึกษา

2. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. ปัญหาจำนวนนักเรียน
2. การเรียนในระดับชั้นหนึ่งๆดำเนินไปไม่เท่ากัน

รัชณี ไพฟ้า (2546: 78) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง พบว่า นักศึกษานาฏศิลป์ชั้นสูงวิทยาลัย มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในวิทยาลัยนาฏศิลป์เป็นการศึกษาเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ดนตรี ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการฝึกซ้อมวิชาเอกที่เรียนมากกว่าวิชาสามัญ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษาจะเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่มีความสำคัญเนื่องจากมีโอกาสนำไปใช้น้อยในชีวิตประจำวัน

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

คีช (Keech.1980) ได้สำรวจปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่างชาติ ในวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมการเกษตรนานาชาติ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา เป็นแนวทางในการจัดหลักสูตร โดยสัมภาษณ์นักศึกษาที่มาจากชิลี มาเลเซีย เคนย่า ศรีลังกา เนปาล ไชปรัส และฮอลแลนด์ ที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตร ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก พบว่า นักศึกษาต้องการให้มีรายวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง การพูด เพื่อใช้ในการสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการสอน การบรรยาย การสัมมนา และสถานการณ์ต่างๆในสังคม ทักษะการเขียนเพื่อใช้ในการทำรายงาน การเขียนโครงการ

จอห์น (John.1981) ได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจเพื่อศึกษาว่า ทักษะใดเป็นทักษะที่เป็นประโยชน์ที่สุดต่อความสำเร็จของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในชั้นเรียนระดับมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบสอบถาม ในการสำรวจความคิดเห็นจากผู้สอนจากคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยซานดิเอโก จำนวน 100 คนพบว่า ทักษะการอ่านมีความสำคัญต่อนักศึกษาทุกคณะ โดยเฉพาะคณะธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์สังคม เพราะมีความต้องการเกินร้อย

ละ 50 และทักษะที่รองลงมา คือ การฟัง การเขียน และการพูด ตามลำดับ สำหรับคณะที่ต้องการภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะร้อยละ 100 คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์

แซ็กแกฟ (Saggaf. 1982:282-285) ได้ศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของภาควิชาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัย King Abdul Aziz ในเมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่าสาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเพราะมีสาเหตุเนื่องจาก

1. หลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. การขาดครูที่มีประสิทธิภาพ
3. ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอก่อนจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
4. แหล่งข้อมูลไม่ได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
5. วิธีการสอนของครูยังเน้นเกี่ยวกับความจำมากกว่าให้เกิดความเข้าใจ
6. นักเรียนไม่มีโอกาสได้เลือกกิจกรรมในการเรียน

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits.1991:141-142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสรุปได้ว่าองค์ประกอบ ที่จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบการสอน ซึ่งประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู โอกาสการเรียนรู้ของผู้เรียน เกณฑ์การวัดและประเมินผล
2. องค์ประกอบในด้านตัวผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ความถนัดทางการเรียนภาษา ความมานะที่เกิดแรงจูงใจ และทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่เรียน และวัฒนธรรมต่างประเทศ และยุทธวิธีในการเรียน
3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น การยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคม เป็นต้น

มิชโก้ (Michko.2007:207) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ผลการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุสตัน สหรัฐอเมริกา พบว่าเทคโนโลยีมีผลอย่างมากต่อการเรียนการสอนโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคโนโลยีของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยใช้นักศึกษาที่กำลังศึกษาในห้องปฏิบัติการที่เรียนกับอาจารย์ผู้สอน เปรียบเทียบกับนักศึกษาที่เรียนผ่านเทคโนโลยี จากนั้นนำผลมาเปรียบเทียบกัน สรุปว่า การเรียนจำเป็นต้องอาศัยทั้งบุคคลกรและเทคโนโลยี กระบวนการเรียนและบุคลิกของผู้สอนมีความสัมพันธ์กัน

สรุปได้ว่า ปัญหาในการเรียนของผู้เรียน มีความเกี่ยวข้องกับปัจจัย และองค์ประกอบหลายด้าน และจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้นำเสนอมาแล้วทั้งหมด สามารถให้เกิดความเข้าใจได้อย่างดีว่า ในการพัฒนาประสิทธิภาพ การเรียนการสอนในด้านภาษานี้ ต้องมีการ

พัฒนาผู้เรียนในหลายด้าน และมีความจำเป็นต้องทำการค้นคว้าปัญหาในการเรียนของผู้เรียน เพื่อนำไปการแก้ปัญหา และการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้สูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการค้นคว้า

ในการวิจัยเรื่อง ปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่กำลังเรียนระดับปริญญาตรี อยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในคณะต่างๆ 3 คณะ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 902 คน ประจำปีการศึกษา 2551

กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยการดำเนินการ 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. กำหนดกลุ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยคิดเอามาร์ยอลละ 60 ของประชากรทั้งหมด ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 542 คน
2. จำแนกจำนวนกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ 212 คน คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ 145 คน และ คณะบริหารธุรกิจ 185 คน
3. สุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนประชากรของแต่ละคณะ แยกเป็นกลุ่มวิชาเอกในแต่ละคณะพร้อมคิดสัดส่วน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละวิชาเอกให้ครบตามจำนวน โดยแบ่งเป็นวิศวกรรมยานยนต์ 106 คน วิศวกรรมการผลิต 52 คน วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ 88 คน เทคโนโลยีสารสนเทศ 89 คน การจัดการอุตสาหกรรม 88 คน บริหารธุรกิจ ญี่ปุ่น 119 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ

ชั้นปี หลักสูตรที่ศึกษา วิชาเอก วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียนปัจจุบัน แบบทดสอบภาษาอังกฤษที่เคยทดสอบ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในการเรียนมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้ตอบได้เขียนตอบแบบเสรี

3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. จัดทำร่างแบบสอบถามเรื่องปัญหาในการเรียนจำนวน 10 ฉบับ และได้นำไปให้นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจำนวน 10 คนได้ทดลองทำ และได้นำร่างแบบสอบถามนี้มาปรับแก้ไขข้อผิดพลาดให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น จนสามารถเก็บข้อมูลจริงได้

3. นำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขแล้วให้รศ. ดร. เพ็ญแข ประจวบปัจฉิม ที่ปรึกษาของโครงการวิจัย ได้ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยกำหนดวันเวลาของการเก็บข้อมูลไว้เบื้องต้นก่อนดำเนินการเก็บข้อมูลจริง
2. ผู้วิจัยตรวจสอบตารางเรียน และห้องเรียนนักศึกษาใน 3 คณะ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. จากข้อ 2. ผู้วิจัยทำการสุ่มห้องเรียนในแต่ละสาขาวิชาในแต่ละคณะโดยการจับสลากห้องเรียน ดังต่อไปนี้

นักศึกษาชั้นปีที่ 1

1. กลุ่มสาขาวิศวกรรมยานยนต์ มี 5 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง
2. กลุ่มสาขาวิศวกรรมการผลิต มี 2 ห้อง นำมาทั้งหมด ไม่ได้มีการสุ่มตัวอย่าง
3. กลุ่มสาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ มี 3 ห้อง นำมาทั้งหมด ไม่ได้มีการสุ่มตัวอย่าง
4. กลุ่มสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ มี 4 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง
5. กลุ่มสาขาการจัดการอุตสาหกรรม มี 4 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง
6. กลุ่มสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น มี 5 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง

นักศึกษาชั้นปีที่ 2

การแบ่งห้องเรียนไม่ได้แบ่งเป็นสาขาวิชา แต่มีนักศึกษาต่างสาขาลงเรียนคละกัน มีการแบ่งเป็น 5 ห้อง ผู้วิจัยจึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ไม่ได้มีการสุ่มตัวอย่าง

4. ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปแจกให้นักศึกษาแต่ละห้องเรียนที่เลือกไว้จำนวน 542 คน ตามวันเวลาที่ผู้วิจัยกำหนดในภาคเรียนที่ 2 ปี 2551 โดยให้นักศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกรอกแบบสอบถามจนแล้วเสร็จแล้ว จึงนำแบบสอบถามกลับมาเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป

5. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลได้ทั้งหมดจำนวน 500 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.25 ของจำนวนแบบสอบถามที่แจกไปทั้งหมดจำนวน 542 ฉบับ

5. การจัดทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามพบว่าสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ได้ครบ 500 ฉบับ

2. นำข้อมูลมาทำการประมวลผล เพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติโดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for Social Sciences/Personal Computer Plus)

3. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อมูลส่วนตัวโดยการหาค่าร้อยละ

4. วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 ด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบ่งน้ำหนักค่าเฉลี่ยเป็น 5 ระดับ คือ

ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	มีปัญหาน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	มีปัญหามากกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	มีปัญหามาก
ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด

5. เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามตัวแปรต้น เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และวิชาเอกที่ศึกษา โดยการทดสอบด้วยการหาค่าที-เทส (t-test) ค่าเอฟ-เทส (F-test) และทดสอบรายคู่ของเซฟเฟ่

6. สำหรับข้อคำถามปลายเปิด เพื่อสอบถามปัญหา และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ปัญหา (Content Analysis) โดยเรียงลำดับเนื้อหาจากข้อที่มีความถี่สูงสุด ไปสู่ข้อที่มีความถี่ต่ำสุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยขอกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายของข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	ผลบวกของกำลังสองของคะแนน
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของกำลังสองของคะแนน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา วิชาเอกที่ศึกษา วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียนในปัจจุบัน จำนวนนักศึกษาที่เคยสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ ประสบการณ์การสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ และคะแนนที่ได้จากการสอบความสามารถภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์จำนวนค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว โดยใช้วิธีคำนวณหาค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม และรายด้าน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่ศึกษา

ตอนที่ 4 นำเสนอความคิดเห็น และ ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลและการประเมินผล ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยใช้วิธีการนำเสนอในรูปของค่าความถี่เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตัวแปรต่างๆ ปกติตามตาราง 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวน และร้อยละของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ตอบแบบสอบถามจากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะที่ศึกษา วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียน จำนวนนักศึกษาที่เคยสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ ประสิทธิภาพการสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ และคะแนนที่ได้จากการสอบความสามารถภาษาอังกฤษ

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	268	53.60
1.2 หญิง	232	46.40
รวม	500	100.00
2. อายุ		
2.1 ต่ำกว่า 19 ปี	151	30.20
2.2 19 ปีขึ้นไป	349	69.80
รวม	500	100.00
3. ชั้นปีที่ศึกษา		
3.1 ชั้นปีที่ 1	411	82.20
3.2 ชั้นปีที่ 2	89	17.80
รวม	500	100.00
4. วิชาเอกที่ศึกษา		
4.1 วิชาเอกในคณะวิศวกรรมศาสตร์	199	39.80
4.2 วิชาเอกในคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	141	28.20
4.3 วิชาเอกในคณะบริหารธุรกิจ	160	32.00
รวม	500	100.00
5. วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียนในปัจจุบัน		
5.1 ENL102 (English for Communication 2)	412	82.40
5.2 ENL202 (English for Communication 4)	88	17.60
รวม	500	100.00

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนตัวของผู้กรอกแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6. จำนวนนักศึกษาที่เคยสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ		
1.1 เคยสอบ	66	13.20
1.2 ไม่เคยสอบ	434	86.80
รวม	500	100.00
7. ประสบการณ์สอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ		
7.1 TOEFL	7	10.60
7.2 TOEIC	7	10.60
7.3 IELTS	2	3.00
7.4 CUTEF	44	66.70
7.5 TUGET	4	6.10
7.6 RUTEST	1	1.50
7.7 OTHER	1	1.50
รวม	66	100.00
8. คะแนนที่ได้รับจากการสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ		
8.1 น้อยกว่า 300	2	3.00
8.2 301 - 400	5	7.60
8.3 401 - 500	13	19.70
8.4 501 - 600	11	16.70
8.5 มากกว่า 600	1	1.50
8.6 ไม่กรอกคะแนน	34	51.50
รวม	66	100.00

จากตาราง 1 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย 268 คน เป็นหญิง 232 คน คิดเป็นร้อยละ 53.60 และ 46.40 ตามลำดับ ด้านอายุ เป็นนักศึกษาที่อายุต่ำกว่า 19 ปี มีจำนวน 151 คน นักศึกษาที่อายุ 19 ปีขึ้นไป มีจำนวน 349 คน คิดเป็นร้อยละ 30.20 และ 69.80 ตามลำดับ ด้านชั้นปีที่ศึกษา นักศึกษาเรียนชั้นปี 1 มีจำนวน 411 คน เป็นนักศึกษาเรียนชั้นปี 2 มีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 82.20 และ 17.80 ตามลำดับ ด้านคณะที่ศึกษา แบ่งเป็นวิชาเอกในคณะวิศวกรรมศาสตร์มีจำนวน 199

คน วิชาเอกในคณะเทคโนโลยีสารสนเทศมีจำนวน 141 คน และวิชาเอกคณะบริหารธุรกิจมีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80, 28.20 และ 32.00 ตามลำดับ ด้านวิชาภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนแบ่งเป็นวิชา ENL102 (English for Communication 2) มีจำนวน 412 คน และวิชา ENL202 (English for Communication 4) มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 82.40 และ 17.60 ตามลำดับ ด้านประสิทธิภาพการสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่เคยสอบมีจำนวน 66 คน นักศึกษาที่ไม่เคยสอบมีจำนวน 434 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 และ 86.80 ตามลำดับ สำหรับแบบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษที่นักศึกษาสอบส่วนใหญ่คือ CUTEP คิดเป็นร้อยละ 60.70 ผลคะแนนที่สอบวัดระดับมีดังนี้ น้อยกว่า 300 มีจำนวน 2 คน คะแนนระหว่าง 301 – 400 คะแนน มีจำนวน 5 คน คะแนนระหว่าง 401 – 500 คะแนน มีจำนวน 13 คน คะแนนระหว่าง 501 – 600 คะแนน มีจำนวน 11 คน และมากกว่า 600 มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00, 7.60, 19.70, 16.70 และ 1.50 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ด้านปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน และ ปัญหาส่วนตัว จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังตาราง 2 ต่อไปนี้

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ปัญหาการเรียน	รวมทั้งหมด (n = 500)		
	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
1.ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.47	0.79	น้อย
2.ด้านกระบวนการเรียน การสอน	2.25	0.89	น้อย
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	2.56	0.96	ปานกลาง
ปัญหาในภาพรวม	2.42	0.88	น้อย

จากตาราง 2 พบว่าระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสามารถเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านปัญหาส่วนตัว ด้านเนื้อหาหลักสูตร และด้านกระบวนการเรียนการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.56, 2.47 และ 2.25 ตามลำดับ

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ด้านเนื้อหาหลักสูตร เป็นรายชื่อ

ข้อที่	ปัญหาการเรียน	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
1.	ด้านเนื้อหาหลักสูตร ตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้สอนไม่เหมาะสมกับรายวิชา	2.43	0.66	น้อย
2	เอกสารประกอบการเรียนของรายวิชาที่จัดเตรียมให้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาของรายวิชาที่สอน	2.45	1.23	น้อย
3.	ชั่วโมงเรียนในแต่ละสัปดาห์ไม่สอดคล้องกับความต้องการ	2.48	0.58	น้อย
4.	ชั่วโมงการสอนในแต่ละภาคเรียนนานเกินไป	2.46	1.00	น้อย
5.	ระบบการจัดนักศึกษาเข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบ่งตามคะแนนเรียนและแยกตามคณะไม่เหมาะสม	2.27	1.01	น้อย
6.	เนื้อหาแต่ละบทเรียนไม่ต่อเนื่อง ไม่เรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก	2.43	0.87	น้อย
7.	เนื้อหาของการเรียนภาษาอังกฤษเน้นการอ่าน การท่องจำมากเกินไป มีการฝึกปฏิบัติน้อย	2.44	0.84	น้อย
8.	เนื้อหาของการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ช่วยให้สามารถเข้าใจ และเรียนรู้วัฒนธรรมชาวตะวันตกได้มากขึ้น	2.50	0.80	น้อย
9.	เนื้อหาของบทเรียนไม่เอื้อประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียน	2.48	0.59	น้อย
10.	เนื้อหาการสอนในแต่ละบทเรียนของผู้สอนชาวไทยและชาวต่างประเทศไม่เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน	2.61	0.65	ปานกลาง
11.	เนื้อหาความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียน ไม่ช่วยพัฒนาผู้เรียน			
	10.1 ด้านการอ่าน	2.68	0.76	ปานกลาง
	10.2 ด้านการพูด	2.46	0.61	น้อย
	10.3 ด้านการฟัง	2.44	0.64	น้อย
	รวมเฉลี่ย	2.47	0.79	น้อย

จากตาราง 3 พบว่า จากปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษด้านเนื้อหาหลักสูตรเป็นรายข้อ กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยทุกข้อ โดยมีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ อยู่ในช่วง 2.27 – 2.68 โดยข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ว่า เนื้อหาความรู้ภาษาอังกฤษที่ไม่ช่วยพัฒนาผู้เรียน คือ ด้านการอ่าน ($\bar{X} = 2.68$) ข้อที่ค่าเฉลี่ยรองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า เนื้อหาการสอนในแต่ละบทเรียนของผู้สอนชาวไทยและชาวต่างประเทศไม่เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน ($\bar{X} = 2.61$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยรองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า เนื้อหาของการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ช่วยให้สามารถเข้าใจ และเรียนรู้วัฒนธรรมชาวตะวันตกได้มากขึ้น ($\bar{X} = 2.50$)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ด้านกระบวนการการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ

ข้อที่	ปัญหาการเรียน	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
12.	ด้านกระบวนการการเรียนการสอน			
12.	ผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญในเนื้อหาที่สอน	2.36	0.69	น้อย
13.	ผู้สอนขาดเทคนิคการสอนและทักษะในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน	2.06	0.56	น้อย
14.	ผู้สอนใช้สื่อการสอนที่จำเจซ้ำซาก ไม่ทันสมัย ไม่เข้าใจให้เรียน	2.14	1.42	น้อย
15.	ผู้สอนขาดความเป็นกันเอง ไม่เปิดโอกาสให้ซักถามทั้งในและนอกเวลาเรียน	2.18	1.06	น้อย
16.	เวลาการจัดการสอนเสริมมีน้อยเกินไป ไม่เหมาะสม	2.26	0.98	น้อย
17.	การจัดกิจกรรมการเรียนนอกชั้นเรียนมีน้อยเกินไป	2.25	0.86	น้อย
18.	กิจกรรมในชั้นเรียนของผู้เรียนมีน้อยไป ไม่เพียงพอ กับความต้องการของผู้เรียน	2.28	0.68	น้อย
19.	การสอนฝึกทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการสอบโดยการสัมภาษณ์ของผู้สอนชาวต่างประเทศยังไม่เป็นระบบ และไม่ใช่วิธีแบบเดียวกัน	2.18	0.99	น้อย
20.	การวัดผลการเรียนรู้ของอาจารย์ผู้สอนไม่เป็นระบบเดียวกัน และวัดไม่ตรงกับเนื้อหาที่สอน	2.31	0.68	น้อย
21.	วิธีการประเมินผลการเข้าเรียนของผู้เรียนไม่เป็นระบบ และไม่เหมาะสม	2.34	1.00	น้อย
	รวมเฉลี่ย	2.25	0.89	น้อย

จากตาราง 4 พบว่า ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษด้านกระบวนการการเรียนการสอน เป็นรายชื่อพบว่า นักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับน้อยทุกข้อ โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) 2.14 – 2.36 โดยข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ว่า ผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญในเนื้อหาที่สอน ($\bar{X} = 2.36$) ข้อที่ค่าเฉลี่ยรองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า วิธีการประเมินผลการเข้าเรียนของผู้เรียนไม่เป็นระบบและไม่เหมาะสม ($\bar{X} = 2.34$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยรองลงมาได้แก่ ข้อที่ว่า การวัดผลของอาจารย์ผู้สอนไม่เป็นระบบเดียวกัน และวัดไม่ตรงกับเนื้อหาที่สอน ($\bar{X} = 2.31$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผล ของระดับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ด้านปัญหาส่วนตัว เป็นรายชื่อ

ข้อที่	ปัญหาการเรียน	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
22.	ด้านปัญหาส่วนตัว ผู้เรียนไม่ชอบและไม่ถนัดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	2.59	0.98	ปานกลาง
23.	ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอกับวิชาภาษาอังกฤษที่กำลังเรียนอยู่	2.48	0.97	น้อย
24.	ผู้เรียนต้องเข้าชั้นเรียนคนละห้องกับเพื่อนสนิท ทำให้เหงา เรียนไม่สนุก	2.44	1.11	น้อย
25.	ผู้เรียนมีปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาครอบครัว ทำให้มีความวิตก กังวล ไม่มีกำลังใจในการเรียน	2.46	0.89	น้อย
26.	ผู้เรียนมีภาระงานจากวิชาอื่นๆมากเกินไป ไม่สามารถหาเวลามาทบทวนภาษาอังกฤษ	2.56	0.69	ปานกลาง
27.	ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ขาดเป้าหมายของการเรียน	2.62	1.42	ปานกลาง
28.	ผู้เรียนขาดที่ปรึกษาเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	2.66	0.78	ปานกลาง
29.	ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และไม่มีคนช่วยสนับสนุนให้เกิดความมั่นใจ	2.63	0.69	ปานกลาง
30.	ผู้เรียนไม่กล้าซักถามผู้สอน เมื่อไม่เข้าใจ และไม่กล้าบอกปัญหาการเรียนของตนให้ผู้สอนทราบ	2.69	0.88	ปานกลาง
31.	ผู้เรียนปรับตัวไม่ได้ รู้สึกอายและเป็นกังวลเมื่ออยู่กับคนอื่นๆ ไม่กล้าแสดงออกในชั้นเรียน ไม่กล้าตอบคำถามของผู้สอน หรือทำกิจกรรมอื่นๆในการเรียน	2.46	1.08	น้อย
32.	ผู้เรียนไม่สามารถจดจำเนื้อหา คำศัพท์ และไวยากรณ์ ตลอดจนไม่สามารถสรุปสาระสำคัญจากการเรียนในแต่ละคาบเรียนได้ ทำให้การเรียนไม่ก้าวหน้า	2.58	1.06	ปานกลาง

ข้อที่	ปัญหาการเรียน	$\bar{X}$	S.D	แปลผล
33.	ผู้เรียนไม่ชอบงานที่รายวิชากำหนดให้ทำ จึงทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการทำงานส่ง และขาดความสนุกในการเรียน	2.57	1.00	ปานกลาง
	รวมเฉลี่ย	2.56	0.96	ปานกลาง

จากตาราง 5 พบว่า ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษด้านปัญหาส่วนตัว เป็นรายชื่อ นักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ในช่วง 2.44 – 2.69 โดยข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ว่า ผู้เรียนไม่กล้าซักถามผู้สอน เมื่อไม่เข้าใจ และไม่กล้าบอกปัญหาการเรียนของตนให้ผู้สอนทราบ ($\bar{X} = 2.69$) ค่าเฉลี่ยรองลงมา ได้แก่ ข้อที่ว่า ผู้เรียนขาดที่ปรึกษาเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 2.66$) และค่าเฉลี่ยรองลงมาได้แก่ ข้อที่ว่า ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และไม่มีคนช่วยสนับสนุนให้เกิดความเข้าใจ ($\bar{X} = 2.63$)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่เรียน

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศ

ปัญหาการเรียน	เพศ						
	ชาย		หญิง				
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	MD	t	P
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.34	0.80	2.50	0.78	-17	2.35	0.02 *
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน	2.19	0.84	2.30	0.80	-10	1.40	0.13
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	2.52	0.95	2.59	0.99	-08	0.89	0.38
ปัญหาในภาพรวม	2.36	0.76	2.48	0.71	-12	1.78	0.08

จากตาราง 6 พบว่า เพศชายกับหญิงมีปัญหาในการเรียนภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเนื้อหาหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ด้านกระบวนการเรียน และปัญหาส่วนตัว ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

ปัญหาการเรียน	ชั้นปี						
	ปีที่ 1		ปีที่ 2				
	$\overline{X}$	SD	$\overline{X}$	SD	MD	t	P
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.39	0.79	2.53	0.77	-.15	1.59	0.11
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน	2.24	0.83	2.74	0.77	-.00	0.02	0.99
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	2.55	0.98	2.57	0.93	-.02	0.19	0.85
ปัญหาในภาพรวม	2.40	0.75	2.46	0.69	-.06	0.75	0.45

จากตาราง 7 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ ปีที่ 2 มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในภาพรวม และรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาศาสนาบัณฑิตเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามคณะที่เรียน

ปัญหาการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	2.43	0.81	1.12	1.22
	ภายในกลุ่ม	4.97	367.13	0.73		
	รวม	4.99	369.56			
2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	5.12	1.71	3.10	0.743
	ภายในกลุ่ม	4.97	277.72	0.55		
	รวม	4.99	282.84			
3.ด้านปัญหาส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	2	2.55	0.55	1.41	0.843
	ภายในกลุ่ม	4.97	304.09	0.60		
	รวม	4.99				
ปัญหาในภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	5.18	0.45	1.68	0.784
	ภายในกลุ่ม	4.97	309.42	0.99		
	รวม	4.99	314.60			

จากตาราง 8 พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งในภาพรวม และรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 นำเสนอความคิดเห็น และ ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ตารางที่ 9 รวบรวมเกี่ยวกับความคิดเห็น ด้านเนื้อหาหลักสูตรในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ความคิดเห็นด้านเนื้อหาหลักสูตร	ความถี่	ร้อยละ
1. เนื้อหาหลักสูตรดีอยู่แล้ว เพราะมีความทันสมัย น่าอ่าน น่าสนใจ มีการกล่าวถึงชีวิตประจำวัน มีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ไม่ยากเกินไป เนื้อหาค่อนข้างละเอียด เป็นการทบทวนบทเรียนที่เคยเรียนมาแล้ว และเป็นการปูพื้นให้นักศึกษา	168	53.16
2. เนื้อหาล้าสมัย ยากเกินไป น่าเบื่อ ไม่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี เพราะเคยเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยม ควรมีเนื้อหายากกว่านี้ และมากกว่านี้	49	15.51
3. เอกสารประกอบการเรียนมีมากเกินไป และไม่สอดคล้องกับหนังสือเรียน และมีเรื่องที่ไม่เหมาะสม เช่นในเรื่องเพศ และ word bank มีมากเกินไป	41	12.97
4. เอกสารประกอบการเรียนดี มีความสอดคล้องกับตำราเรียน มีความหลากหลายทำให้เข้าใจมากขึ้น	14	4.30
5. เนื้อหามาก คำศัพท์ยาก และเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ทำให้ไม่เข้าใจ เรียนไม่ทัน และไม่คุ้นเคยสำเนียงชาวอังกฤษ ทำให้เรียนไม่เข้าใจ	14	4.30
6. ไม่ต้องการทำ word bank เพราะเห็นว่า ไม่มีประโยชน์	6	1.90
7. ไม่ชอบตำราเรียน เนื้อหาไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	5	1.58
8. เนื้อหาหลักสูตรดีมาก	5	1.58
9. ไม่มีความคิดเห็น ใดๆ	4	1.27
10. เนื้อหาหลักสูตรพอใช้	3	0.95
11. หนังสือแพงเกินไป และหนักมาก	3	0.95
12. หนังสือที่ใช้เรียนไม่สอดคล้องกับเนื้อหาที่ออกข้อสอบ เนื้อหาในหนังสือง่าย แต่ออกข้อสอบยาก	3	0.95
13. เวลาเรียนน้อย ทำให้เฉลยแบบฝึกหัดไม่ทัน	1	0.32

จากตาราง 9 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็นในด้านเนื้อหาหลักสูตรว่า เนื้อหาหลักสูตรดีอยู่แล้ว เพราะมีความทันสมัย น่าอ่าน น่าสนใจ มีการกล่าวถึงชีวิตประจำวัน มีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ไม่ยากเกินไป เนื้อหาค่อนข้างละเอียด เป็นการทบทวนบทเรียนที่เคยเรียนมาแล้ว และเป็น การปูพื้นฐานให้นักศึกษา โดยมีความถี่มากที่สุดคือ 168 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น ร่องลงมา คือ เนื้อหาล้าสมัย ยากเกินไป น่าเบื่อ ไม่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี เพราะ เคยเรียนมาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษา และควรมีเนื้อหาที่ยากกว่านี้และมากกว่านี้ โดยมีความถี่ คือ 49 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นร่องลงมา คือ เอกสารประกอบการเรียนมีมากเกินไป และไม่สอดคล้องกับหนังสือเรียน และมีเรื่องที่ไม่เหมาะสม เช่น ในเรื่องเพศ และมีการทำ word bank มากเกินไป โดยมีความถี่ คือ 41 คน

ตารางที่ 10 รวบรวมเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตร	ความถี่	ร้อยละ
1. เอกสารประกอบการเรียนควรมีปริมาณมากขึ้น มีเนื้อหาที่ชัดเจน มีตัวอย่างหลากหลาย และควรยืดหยุ่น การแจกเอกสารควรทำให้เป็นระบบ เพราะนักศึกษาบางคนไม่รู้ทำให้เรียนไม่ทัน และไม่ต้องการเสียเงินค่าถ่ายเอกสาร	22	28.21
2. ควรมีเอกสารประกอบการเรียนเป็นภาษาไทย ที่อธิบายเพิ่มเติมจากในหนังสือ และมีการสรุปบทเรียน	12	15.38
3. ตำราเรียนควรมีเนื้อหาหลากหลาย และทันสมัยมากกว่านี้ ควรมีหนังสือไวยากรณ์ที่มีเนื้อหาละเอียด มีแบบฝึกหัด และควรสอนคำแสดง	11	14.10
4. ควรมีการเล่นเกมส์ มีกิจกรรมให้มากขึ้น เพราะทำให้ไม่รู้สึกลำบาก	9	11.54
5. ควรเน้นการฟังและการพูด เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและในการทำงาน	9	11.54
6. ต้องการให้เนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ในการทำงาน และมีตำราเรียนเฉพาะด้านมากขึ้น	5	6.043
7. ควรมีตำราเรียนเสริมสำหรับนักศึกษาที่เรียนไม่รู้เรื่อง หรือสอนพิเศษนอกเวลาเรียน	2	2.56
8. ควรมีหลักสูตรการเรียนการสอนนอกสถานที่	1	1.28
9. ควรให้มีการฝึกอ่านนิตยสารต่างประเทศ	1	1.28
10. ควรใช้ตำราเรียนของประเทศสหรัฐอเมริกา	1	1.28
11. ควรสอนไวยากรณ์โดยการเน้น และย้ำบ่อยๆ	1	1.28
12. ควรมีห้อง lab ของแผนกภาษาอังกฤษ	1	1.28
13. ควรสอนการเขียน เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	1	1.28
14. ควรนำข้อสอบของโอเน็ตและเอนเทมาทำ	1	1.28

จากตาราง 10 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตรว่า เอกสารประกอบการเรียนควรมีปริมาณมากขึ้น มีเนื้อหาที่ชัดเจน มีตัวอย่างหลากหลาย และควรยืดหยุ่น การแจกเอกสารควรทำให้เป็นระบบ เพราะนักศึกษาบางคนไม่รู้เรื่อง ทำให้เรียนไม่ทัน และไม่ต้องการเสียเงินค่าถ่ายเอกสาร โดยมีความถี่มากที่สุด 22 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะ รองลงมา คือ ควรมีเอกสารประกอบการเรียนเป็นภาษาไทย ที่มีการอธิบายเพิ่มเติมจากในหนังสือเรียน และมีการสรุปบทเรียน โดยมีความถี่ คือ 12 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ตำราเรียนควรมีเนื้อหาหลากหลาย และทันสมัยมากกว่านี้ ควรมีหนังสือไวยากรณ์ที่มีเนื้อหาละเอียด มีควรแบบฝึกหัด โดยมีความถี่ คือ 11 คน

ตารางที่ 11 รวบรวมเกี่ยวกับความคิดเห็น ด้านกระบวนการการเรียนการสอน ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ความคิดเห็นด้านกระบวนการการเรียนการสอน	ความถี่	ร้อยละ
1. อาจารย์สอนดีอยู่แล้ว สอนสนุก ไม่น่าเบื่อ มีเทคนิคการสอนที่ดี มีลำดับขั้นตอน มีวิธีการสอนที่หลากหลาย มีกิจกรรมประกอบการสอนที่ดี ทำให้เข้าใจง่าย และจำคำศัพท์ได้ มีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีการยกตัวอย่างจากเหตุการณ์จริง ให้เขียนประโยคหน้าชั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษา มีการเล่นเกม การร้องเพลง อาจารย์มีความเป็นกันเอง และเอาใจใส่นักศึกษา	164	77.73
2. อาจารย์มีเทคนิคการสอนน้อยเกินไป สอนน่าเบื่อ ไม่สนุก กิจกรรมน้อยเกินไปทำให้ง่วงนอน เรียนไม่เข้าใจต้องถามเพื่อน อาจารย์สอนให้ท่องไม่ได้ฝึกให้นักศึกษาคิดเอง อาจารย์เน้นแต่ให้ทำแบบฝึกหัดหน้าห้อง และให้พูดโดยไม่สอนนักศึกษาก่อน	21	9.95
3. อาจารย์สอนดีมาก	7	3.32
4. อาจารย์สอนธรรมดาพอใช้ ไม่ได้ทำให้สนุก แต่เรียนไปเรื่อยๆ	5	2.36
5. อาจารย์ควรตั้งใจสอนมากกว่านี้ สอนไม่เป็นระบบ เนื้อหาไม่ครบถ้วน ควรอธิบายเนื้อหาให้นักศึกษาฟังอย่างละเอียดก่อนแล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัด และควรรับฟังความคิดเห็นจากนักศึกษา มากกว่านี้	4	1.90
6. กิจกรรมไม่ช่วยส่งเสริมความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เน้นการสอนไวยากรณ์มากเกินไป	2	0.95
7. เทคนิคการสอนดีเฉพาะอาจารย์บางท่าน	2	0.95
8. อาจารย์มีกิจกรรมการสอนที่ดี แต่เนื้อหาบางส่วนยังไม่สามารถทำให้นักศึกษาเข้าใจ	2	0.95
9. อาจารย์สอนดีแต่เนื้อหาเยอะเกินไป เอกสารประกอบการสอนมีมากเกินไป	2	0.95
10. กิจกรรมมารวมเฉพาะใกล้สอบปลายภาคทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการ	1	0.47
11. มีแบบฝึกหัดให้ทำน้อยเกินไป	1	0.47

จากตาราง 11 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็น ด้านกระบวนการเรียนการสอนว่า อาจารย์สอนดีอยู่แล้ว สอนสนุก ไม่น่าเบื่อ มีเทคนิคการสอนที่ดี มีลำดับขั้นตอน มีวิธีการสอนที่หลากหลาย มีกิจกรรมประกอบการสอนที่ดี ทำให้เข้าใจง่าย และจำคำศัพท์ได้ มีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีการยกตัวอย่างจากเหตุการณ์จริง ให้เขียนประโยคหน้าชั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษา มีการเล่นละคร การร้องเพลง อาจารย์มีความเป็นกันเองกับนักศึกษา และเอาใจใส่นักศึกษา โดยมีความถี่มากที่สุด คือ 164 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ อาจารย์มีเทคนิคการสอนน้อยเกินไป สอนน่าเบื่อ ไม่สนุก กิจกรรมน้อยเกินไปทำให้่วงนอน เรียนไม่เข้าใจต้องถามเพื่อน นอกจากนั้นอาจารย์สอนให้ท่องไม่ฝึกให้นักศึกษาคิดเอง อาจารย์เน้นแต่ให้ทำแบบฝึกหัดหน้าห้อง และให้นักศึกษาพูดโดยไม่สอนนักศึกษา ก่อน โดยมีความถี่ คือ 21 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ อาจารย์สอนดีมาก โดยมีความถี่ คือ 7 คน

ตารางที่ 12 รวบรวมเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ด้านกระบวนการการเรียนการสอน ในการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะด้านกระบวนการการเรียนการสอน	ความถี่	ร้อยละ
1. ควรเน้นให้นักศึกษามีโอกาสฟังและพูดมากขึ้น และถามคำถามกับนักศึกษาให้บ่อยขึ้น เน้นการเขียน การซักถามเป็นภาษาอังกฤษ ให้มีการฝึกฝนทางความคิดมากขึ้น และเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ควรปรับวิธีการสอนโดยคาบแรกเน้นเนื้อหา คาบหลังเน้นการฝึกหัดเพื่อฝึกฝน และควรมีการทำแบบฝึกหัดให้มากขึ้นกว่าเดิม	26	26.53
2. ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น แบ่งกลุ่มอภิปราย การเล่นเกมส์ แสดงละคร การจำลองสถานการณ์ การสอดแทรกคำศัพท์ หรือ สำนวนในชีวิตประจำวัน ให้โอกาสนักศึกษาแต่งประโยคเองแล้วนำไปเขียนที่บอร์ด	21	21.43
3. ควรส่งเสริมความรู้นอกสถาบันฯ เช่น ไปทัศนศึกษาที่มีโอกาส สันทนาการกับชาวต่างประเทศ มิได้ว่าที่ มีกิจกรรมระหว่างคณะที่ ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ มีการเชิญชาวต่างชาติมาชมสถาบันฯ โดยให้นักศึกษาเป็นไกด์แนะนำสถาบันฯ และมีการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ	10	10.20
4. ควรมีกระบวนการสอนที่มีแบบแผน มีการเตรียมการสอนที่ดี และควรมีบรรยากาศในการเรียนการสอนที่เป็นกันเอง สบายๆ และสนุก จะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้มากขึ้น	9	9.18
5. ควรหาเทคนิคโดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจเพิ่มมากขึ้น และสนใจให้นักศึกษาสนใจมากขึ้น	6	6.12
6. ควรเพิ่มเทคนิคการจำคำศัพท์ เช่น กิริยา 3 ช่อง	5	5.10
7. ควรมีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับมากกว่า 3 รายวิชา	5	5.10
8. ควรเน้นเนื้อหาสาระ ไม่ใช้การร้องเพลงหรือการแสดง	3	3.07
9. ควรมี power point สรุปบทเรียนแต่ละบท	3	3.07
10. ควรจัดการสอนเสริมมากกว่าที่เป็นอยู่	2	2.04
11. ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกอาจารย์เอง	2	2.04
12. กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น การเล่นเกม ควรจัดล่วงหน้า ก่อนการสอบปลายภาค	1	1.02

13. ควรปรับปรุงสื่อการสอน เช่น ไม่ควรมีเนื้อหาเรื่องเพศ	1	1.02
14. ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาทำสื่อการสอน หรือทำกิจกรรมร่วมกับอาจารย์	1	1.02
15. ควรเพิ่มเวลาเรียนกับอาจารย์ต่างชาติ	1	1.02
16. อาจารย์ทุกคนควรมีกิจกรรมการส่งเสริมการเรียนการสอนเดียวกัน	1	1.02
17. ควรปรับวิธีการฝึกนักศึกษาให้พูดหน้าชั้นเรียน โดยขอให้มีขั้นตอนที่ชัดเจน และมีการแนะนำก่อน	1	1.02

จากตาราง 12 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านกระบวนการเรียนการสอนว่า ควรเน้นให้นักศึกษามีโอกาสฟังและพูดมากขึ้น และถามคำถามกับนักศึกษาให้บ่อยขึ้น เน้นการเขียน การซักถามเป็นภาษาอังกฤษ ให้มีการฝึกฝนทางความคิดมากขึ้น และเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ควรปรับวิธีการสอนโดยคาบแรกเน้นเนื้อหา คาบหลังเน้นการทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝน และควรมีการทำแบบฝึกหัดให้มากขึ้นกว่าเดิม โดยมีจำนวนความถี่ 26 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การแบ่งกลุ่มอภิปราย การเล่นเกมส์ การแสดงละคร การจำลองสถานการณ์ การสวดเทรคคำศัพท์ หรือสำนวนในชีวิตประจำวัน โดยให้นักศึกษาแต่งประโยคเองแล้วนำไปเขียนที่บอร์ด โดยมีความถี่ คือ 21 คน และข้อที่นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรส่งเสริมความรู้นอกสถาบันฯ เช่น ไปทัศนศึกษาที่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างประเทศ มีการเชิญชาวต่างประเทศมาชมสถาบันฯ โดยให้นักศึกษาเป็นไกด์แนะนำสถาบันฯ และมีการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีความถี่ คือ 10 คน

ตารางที่ 13 รวบรวมความคิดเห็น ด้านสื่อการสอน ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ความคิดเห็นด้านสื่อการสอน	ความถี่	ร้อยละ
1. สื่อการสอนดี และเหมาะสม เช่น มีร้องเพลง ใช้ Power Point ในการเพิ่มเนื้อหา ทำให้เข้าใจง่าย	52	40.94
2. สื่อการสอนมีน้อยเกินไป มีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร และไม่น่าสนใจ ไม่ควรใช้ไวท์บอร์ดในการสอนอย่างเดียว ควรมีสื่อการสอนให้มากขึ้น	45	35.43
3. สื่อการสอนดีมาก	17	13.39
4. สื่อการสอนค่อนข้างดี	11	8.66
5. อื่นๆ เช่น แล้วแต่อาจารย์จัดเตรียมให้ ไม่คิดว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงจากอาจารย์	2	1.58

จากตาราง 13 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นแสดงความคิดเห็นด้านสื่อการสอนว่า สื่อการสอนดี และเหมาะสม เช่น มีการร้องเพลง การใช้ Power Point ในการเพิ่มเนื้อหาทำให้เข้าใจง่าย โดยมีจำนวนความถี่ 52 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ สื่อการสอนมีน้อยเกินไป มีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร และไม่น่าสนใจ ไม่ควรใช้ไวท์บอร์ดในการสอนอย่างเดียว และควรมีสื่อการสอนให้มากขึ้น โดยมีความถี่ คือ 45 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ สื่อการสอนดีมาก โดยมีความถี่ คือ 17 คน

ตารางที่ 14 รวบรวมข้อเสนอแนะ ด้านสื่อการสอน ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะด้านสื่อการสอน	ความถี่	ร้อยละ
1. ควรเพิ่มสื่อการสอนประเภทภาพยนตร์ เพลงภาษาอังกฤษ หรือ โฆษณาภาษาอังกฤษ	45	62.50
2. ควรใช้สื่อการสอนอื่นๆ เช่น เล่นเกมส์ต่างๆ และทำ power point เพื่อเพิ่มความน่าสนใจ ไม่ควรใช้ไวท์บอร์ด หรือหนังสือเรียนเพียงอย่างเดียว และควรปรับปรุงให้มีสื่อใหม่ๆ	12	16.67
3. ควรมีสรุปรูปเนื้อหาแจก หรือมีเทปบันทึกการสอน	7	9.72
4. ควรปรับปรุงเครื่องเขียน เช่นปากกาไวท์บอร์ด แปรงลบกระดาน ให้เพียงพอ	6	8.33
5. ควรมีการฝึกออกเสียง	1	1.39
6. ไม่ควรมีการร้องเพลง ควรสอนเนื้อหาอย่างเดียว	1	1.39

จากตาราง 14 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านสื่อการสอนว่า ควรเพิ่มสื่อการสอนประเภทภาพยนตร์ เพลงภาษาอังกฤษ หรือโฆษณาภาษาอังกฤษ โดยมีจำนวนความถี่มากที่สุด 45 คน ข้อที่นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรใช้สื่อการสอนอื่นๆ เช่น การเล่นเกมส์ การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเพิ่มความน่าสนใจ ไม่ควรใช้ไวท์บอร์ด หรือหนังสือเรียนเพียงอย่างเดียว และควรปรับปรุงให้มีสื่อการสอนใหม่ๆ โดยมีความถี่ คือ 12 คน และข้อที่นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะรองลงมา คือควรมีสรุปรูปเนื้อหาแจก หรือมีเทปบันทึกการสอน โดยมีความถี่ คือ 7 คน

ตารางที่ 15 รวบรวมความคิดเห็น ด้านการวัดผลและการประเมินผล ในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ความคิดเห็นด้านการวัดผลและการประเมินผล	ความถี่	ร้อยละ
1. มีหลักเกณฑ์ที่ใช้เหมาะสมดีอยู่แล้ว มีการวัดผลนักศึกษาเป็นระยะๆ และมีมาตรฐานอยู่ในเกณฑ์ดี	148	68.20
2. ข้อสอบที่ออกไม่ตรงเนื้อหาที่เรียน เนื้อหามากเกินไป ข้อสอบยากทำให้แปลความหมายไม่ได้ เวลาเรียนเรียนไม่ยากแต่เวลาสอบข้อสอบยาก และข้อสอบมีปริมาณมากเกินไปทำให้ทำไม่ทัน	24	11.06
3. การวัดผลดีพอใช้ได้ และปกติเหมือนวิชาอื่นๆ	14	6.46
4. การทดสอบย่อยมีน้อยเกินไป แต่เน้นการให้งานทำ ในแต่ละห้องมีการทดสอบย่อยไม่เหมือนกัน ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน	14	6.46
5. การสอบฟังพูดของอาจารย์ต่างชาติยากเกินไป อาจารย์พูดเร็ว ฟังไม่เข้าใจ และอาจารย์บางท่านไม่ชี้แจงรายละเอียดของการสอบ และวิธีการสอบให้ชัดเจน	4	1.84
6. การทดสอบย่อยเก็บคะแนนมากเกินไป บ่อยเกินไป และยากเกินไป และไม่ต้องทำให้มีการทดสอบย่อย	4	1.84
7. การประเมินผลโดยอาจารย์ไทยและต่างชาติมีวิธีการที่แตกต่างกัน ทำให้การวัดผลและประเมินผลไม่สอดคล้องกัน และหลักเกณฑ์การให้คะแนนแตกต่างกัน	3	1.38
8. อาจารย์ต่างชาติสอนไม่เข้าใจ	2	0.92
9. อาจารย์ที่สอนควรออกข้อสอบด้วย	1	0.46
10. อาจารย์แต่ละท่านสอนไม่เหมือนกันทำให้สับสน	1	0.46
11. การทดสอบการฟังควรใช้เทปบันทึกเสียงเพื่อให้มีมาตรฐานเดียวกัน	1	0.46
12. การทดสอบย่อยง่ายเกินไป ไม่ตรงกับเนื้อหาการสอบกลางภาคและปลายภาค	1	0.46

จากตาราง 15 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นแสดงความคิดเห็นด้านการวัดผลและการประเมินผลว่า หลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่เหมาะสมดีอยู่แล้ว มีการวัดผลเป็นระยะๆ และมีมาตรฐานอยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีความถี่มากที่สุด 148 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ ข้อสอบที่ออกไม่ตรงกับเนื้อหาที่เรียน เนื้อหามากเกินไป ข้อสอบยากทำให้แปลความหมายไม่ได้ เวลาเรียนเรียนไม่ยากแต่เวลาสอบข้อสอบยาก และข้อสอบมีปริมาณมากเกินไปทำให้ทำไม่ทัน โดยมีความถี่ คือ 24 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ การวัดผลดีพอใช้ และมีความเป็นปกติเหมือนวิชาอื่นๆ และข้อคิดเห็นที่ว่า การทดสอบย่อยมีน้อยเกินไป แต่เน้นให้งานทำ โดยในแต่ละห้องมีการทดสอบย่อยไม่เหมือนกัน ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน โดยทั้งสองความคิดเห็นมีความถี่เท่ากัน คือ 14 คน

ตารางที่ 16 รวบรวมข้อเสนอแนะ ด้านการวัดผลและการประเมินผล ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะด้านการวัดผลและการประเมินผล	ความถี่	ร้อยละ
1. ควรมีการทดสอบย่อย เพื่อทดสอบความสามารถ และทำให้เกิดความกระตือรือร้น และมีการเก็บคะแนนเพื่อช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนอ่อน แต่ไม่ควรมีการทดสอบบ่อยเกินไป	18	35.29
2. ควรมีการวัดผลทุกด้านโดยควรมีการทดสอบทุกสัปดาห์ หรือเมื่อเรียนจบแต่ละบท	15	29.41
3. ควรใช้ภาษาอังกฤษในการโต้ตอบภายในชั้นเรียนมากกว่านี้	4	7.84
4. การทดสอบย่อยควรใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน และควรบอกล่วงหน้า	4	7.84
5. อาจารย์ต่างชาติควรบอกแนวข้อสอบ และควรมีการเก็บคะแนนจากงานที่ได้รับมอบหมายอื่นๆ	2	3.93
6. ควรมีแบบฝึกหัดทำแบบท พร้อมเฉลย เพื่อทดสอบตัวเอง	2	3.93
7. ควรให้มีการแสดงละคร หรือร้องเพลงเป็นการทดสอบ	1	1.96
8. ไม่ควรมีการสอน TOEIC กับการเรียนปกติ	1	1.96
9. อาจารย์ควรตรวจข้อสอบและให้คะแนนอย่างมีจริยธรรม	1	1.96
10. ควรมีคะแนนเก็บเพิ่มมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่	1	1.96
11. ควรให้เวลาในการทำข้อสอบมากขึ้น	1	1.96
12. ควรมีมาตรฐานในการวัดผลที่สูงกว่านี้	1	1.96

จากตาราง 16 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะ ด้านการวัดผลและการประเมินผลว่า ควรมีการทดสอบย่อย เพื่อทดสอบความสามารถ และทำให้เกิดความกระตือรือร้น และมีการเก็บคะแนนเพื่อช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนอ่อน แต่ไม่ควรมีการทดสอบบ่อยเกินไป โดยมีจำนวนความถี่มากที่สุด 18 คน ข้อที่นักศึกษาฯ แสดงข้อเสนอแนะ รองลงมา คือ ควรมีการวัดผลทุกด้าน โดยควรมีการทดสอบทุกสัปดาห์หรือเมื่อเรียนจบแต่ละบท โดยมีความถี่ คือ 15 คน และข้อที่นักศึกษาฯ แสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรใช้ภาษาอังกฤษในการโต้ตอบในชั้นเรียนให้มากกว่าเดิม โดยมีความถี่ คือ 4 คน

ตารางที่ 17 รวบรวมความคิดเห็นอื่นๆ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ความคิดเห็นอื่นๆ	ความถี่	ร้อยละ
1. มีการทำ word bank มากเกินไป ไม่มีประโยชน์ ส่งผลให้ไม่ตั้งใจเรียนและไม่ต้องการเรียนคำศัพท์ นักศึกษาไม่ได้ทำเองแต่ลอกจากเพื่อน	46	65.71
2. ต้องการเปลี่ยนอาจารย์ใหม่ที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษาจริงๆ	21	30.00
3. การเรียนคาบเช้า 8.00 น. เข้าเกินไป	1	1.43
4. อาจารย์สอนดี แต่พื้นฐานของนักศึกษาไม่ดี	1	1.43
5. เรียนแล้วแต่ยังไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น	1	1.43

จากตาราง 17 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็นอื่นๆในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษว่า มีการทำ word bank มากเกินไป ไม่มีประโยชน์ ส่งผลให้ไม่ตั้งใจเรียนและไม่ต้องการเรียนคำศัพท์ นักศึกษาไม่ได้ทำเองแต่ลอกจากเพื่อน โดยมีความถี่ 46 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ ต้องการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ใหม่ที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษาจริงๆ โดยมีความถี่ คือ 21 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ การเรียนคาบเช้า 8.00 น. เข้าเกินไป โดยมีความถี่ คือ 1 คน

ตารางที่ 18 รวบรวม ข้อเสนอแนะอื่นๆ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะอื่นๆ	ความถี่	ร้อยละ
1. ควรเน้นการพูดการฟังเพื่อนำไปใช้ได้จริง ไม่ควรเน้นเฉพาะการเรียนรู้ไวยากรณ์	15	19.74
2. ไม่ควรมีการทำ word bank เพราะมีการบ้านจากวิชาอื่นๆอีกหลายวิชา	10	13.17
3. ควรมีการเรียนกับอาจารย์ต่างชาติเพิ่มมากขึ้น	10	13.17
4. ควรเพิ่มกิจกรรมในห้องเรียนให้หลากหลาย เช่น การเล่นเกมส์ การเรียนคำศัพท์จากเนื้อเพลง	8	10.54
5. อาจารย์ต่างชาติควรสอนให้ช้าลง เพิ่มเทคนิคการสอน เพื่อช่วยนักศึกษาที่เรียนอ่อน	6	7.89
6. ควรจัดให้มีการสอนเสริมเฉพาะไวยากรณ์ และคำศัพท์	6	7.89
7. ควรมีโครงการทัศนศึกษาในประเทศ หรือ ต่างประเทศ เพื่อให้มีโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษ	3	3.95
8. ควรสอนการเขียนเรียงความเพิ่มมากขึ้น	3	3.95
9. ควรมีโครงการแลกเปลี่ยน เพื่อนำนักศึกษาต่างชาติมาเรียนร่วมกับนักศึกษาไทย	2	2.63
10. ควรมีคอร์สเพื่อเรียนปรับพื้นฐาน	2	2.63
11. ควรเพิ่มหนังสืออ่านนอกเวลา	2	2.63
12. อาจารย์ควรเพิ่มความสนิทสนมกับนักศึกษา	2	2.63
13. ควรมีกิจกรรมเสริมสำหรับนักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำ เพื่อให้สอบผ่าน	1	1.32
14. ควรจัดกลุ่มนักศึกษาที่เหมาะสม ไม่ควรให้นักศึกษาเก่งมากและอ่อนมากมาเรียนร่วมกัน เพราะทำให้เสียประโยชน์ทั้งสองกลุ่ม	1	1.32
15. ควรจัดห้องพิเศษเพื่อให้ปรึกษาในเนื้อหาที่ไม่เข้าใจ	1	1.32
16. ควรมีการทบทวนก่อนสอบ	1	1.32
17. ควรจัดให้มีการเรียนช่วงเช้า เพราะช่วงบ่ายจะง่วงนอน	1	1.32
18. ไม่ควรอนุญาตให้นักศึกษาจากห้องอื่นมานั่งเรียนด้วย โดยไม่ได้รับอนุญาตจากอาจารย์ผู้สอน	1	1.32
19. ควรสอนให้สนุก ไม่ต้องเน้นเนื้อหา	1	1.32

จากตาราง 18 ข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านอื่นๆในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษว่า ควรเน้นการพูดการฟังเพื่อนำไปใช้ได้จริง ไม่ควรเน้นเฉพาะการเรียนไวยากรณ์ โดยมีจำนวนความถี่มากที่สุด 15 คน ข้อที่นักศึกษาฯ แสดงข้อเสนอแนะ รองลงมา คือ ไม่ควรมีการทำ word bank เพราะมีการบ้านจากวิชาอื่นอีกหลายวิชา และข้อเสนอแนะที่ว่า ควรมีการเรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น โดยมีความถี่เท่ากัน คือ 10 คน และข้อที่นักศึกษาฯแสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรเพิ่มกิจกรรมในห้องเรียนให้หลากหลาย เช่นการเล่นเกมส์ การเรียนคำศัพท์จากเนื้อเพลง โดยมีความถี่ คือ 8 คน

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการ การเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนในการปรับปรุง การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการการเรียนการสอนให้มี คุณภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งรับรู้ถึงปัญหาด้านส่วนตัวที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนของนักศึกษา ซึ่ง สามารถนำมาเป็นแนวทางในการดำเนินการแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นผลการวิจัย ครั้งนี้สามารถใช้เป็นฐานของการวิจัยประเภทเดียวกัน และเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องในโอกาสต่อไปใน อนาคต

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่กำลังเรียนระดับปริญญาตรี อยู่ในชั้นปีที่1 และปีที่ 2 ในคณะต่างๆ 3 คณะ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยี สารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 902 คน ประจำปีการศึกษา 2551

กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยการดำเนินการ 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. กำหนดกลุ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยคิดเอามาร้อยละ 60 ของประชากรทั้งหมด ได้ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 542 คน

2. จำแนกจำนวนกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 คณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ 212 คน คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ 145 คน และ คณะบริหารธุรกิจ 185 คน

3. สุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากจำนวนประชากรของแต่ละ

คณะ แยกเป็นกลุ่มวิชาเอกในแต่ละคณะ พร้อมคิดสัดส่วน จำนวนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละวิชาเอก ให้ครบตามจำนวน โดยแบ่งเป็นวิศวกรรมยานยนต์ 106 คน วิศวกรรมการผลิต 52 คน วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ 88 คน เทคโนโลยีสารสนเทศ 89 คน การจัดการอุตสาหกรรม 88 คน บริหารธุรกิจ ญี่ปุ่น 119 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. เพศ
 - 1.1 ชาย
 - 1.2 หญิง
2. อายุ
 - 2.1 ต่ำกว่า 19 ปี
 - 2.1 19 ปีขึ้นไป
3. ชั้นปีที่ศึกษา
 - 3.1 ชั้นปีที่ 1
 - 3.2 ชั้นปีที่ 2
4. คณะที่ศึกษา
 - 4.1 คณะวิศวกรรมศาสตร์
 - 4.2 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ
 - 4.3 คณะบริหารธุรกิจ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ปัญหาด้านเนื้อหาหลักสูตร
2. ปัญหาด้านกระบวนการเรียนการสอน
3. ปัญหาส่วนตัว

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. จัดทำร่างแบบสอบถามเรื่องปัญหาในการเรียนจำนวน 1 ฉบับ และได้นำไปให้นักศึกษาสถาบันฯจำนวน 10 คนได้ทดลองทำ และได้้นำร่างแบบสอบถามนี้มาปรับแก้ไขข้อผิดพลาดให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น จนสามารถเก็บข้อมูลจริงได้

3. นำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขแล้วให้รศ. ดร. เพ็ญแข ประจันปัจฉินึก ที่ปรึกษาของโครงการวิจัย ได้ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี หลักสูตรที่ศึกษา วิชาเอก วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียนปัจจุบัน แบบทดสอบภาษาอังกฤษที่เคยทดสอบ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในการเรียนมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้ตอบได้เขียนตอบแบบเสรี

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. จัดทำร่างแบบสอบถามเรื่องปัญหาในการเรียนจำนวน 10 ฉบับ และได้นำไปให้นักศึกษาสถาบันฯจำนวน 10 คนได้ทดลองทำ และได้้นำร่างแบบสอบถามนี้มาปรับแก้ไขข้อผิดพลาด ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้นจนสามารถเก็บข้อมูลจริงได้

3. นำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขแล้วให้รศ. ดร. เพ็ญแข ประจันปัจฉินึก ที่ปรึกษาของโครงการวิจัย ได้ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยกำหนดวันเวลาของการเก็บข้อมูลไว้เบื้องต้นก่อนดำเนินการเก็บข้อมูลจริง
2. ผู้วิจัยตรวจสอบตารางเรียน และห้องเรียนนักศึกษาใน 3 คณะ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. จากข้อ 2. ผู้วิจัยทำการสุ่มห้องเรียนในแต่ละสาขาวิชาในแต่ละคณะโดยการจับสลากห้องเรียน ดังต่อไปนี้

นักศึกษาชั้นปีที่ 1

1. กลุ่มสาขาวิศวกรรมยานยนต์ มี 5 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง
2. กลุ่มสาขาวิศวกรรมการผลิต มี 2 ห้อง นำมาทั้งหมด ไม่ได้มีการสุ่มตัวอย่าง
3. กลุ่มสาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ มี 3 ห้อง นำมาทั้งหมด ไม่ได้มีการสุ่มตัวอย่าง
4. กลุ่มสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ มี 4 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง
5. กลุ่มสาขาการจัดการอุตสาหกรรม มี 4 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง
6. กลุ่มสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น มี 5 ห้อง สุ่มมา 3 ห้อง

นักศึกษาชั้นปีที่ 2

การแบ่งห้องเรียนไม่ได้แบ่งเป็นสาขาวิชา แต่มีนักศึกษาต่างสาขาลงเรียนคละกัน มีการแบ่งเป็น 5 ห้อง ผู้วิจัยจึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ไม่ได้มีการสุ่มตัวอย่าง

4. ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามไปแจกให้นักศึกษาแต่ละห้องเรียนที่เลือกไว้จำนวน 542 คน ตามวันเวลาที่ผู้วิจัยกำหนดในภาคเรียนที่ 2 ปี 2551 โดยให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกรอกแบบสอบถามจนแล้วเสร็จแล้วจึงนำแบบสอบถามกลับมาเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป

5. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลได้ทั้งหมดจำนวน 500 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.25 ของจำนวนแบบสอบถามที่แจกไปทั้งหมดจำนวน 542 ฉบับ

การจัดทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามพบว่าสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ได้ครบ 500 ฉบับ
2. นำข้อมูลมาทำการประมวลผล เพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติโดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package for Social Sciences/Personal Computer Plus)
3. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อมูลส่วนตัวโดยการหาค่าร้อยละ

4. วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 ด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบ่งน้ำหนักค่าเฉลี่ยเป็น 5 ระดับ คือ

ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	มีปัญหาน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	มีปัญหามากกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	มีปัญหามาก
ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด

5. เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามตัวแปรต้น เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และวิชาเอกที่ศึกษา โดยการทดสอบด้วยการหาค่าที-เทส (t-test) ค่าเอฟ-เทส (F-test) และทดสอบรายคู่ของเชฟเฟ

6. สำหรับข้อคำถามปลายเปิด เพื่อสอบถามปัญหา และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ปัญหา (Content Analysis) โดยเรียงลำดับเนื้อหาจากข้อที่มีความถี่สูงสุด ไปสู่ข้อที่มีความถี่ต่ำสุด

สรุปการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 500 คน เป็นเพศชาย 268 คน เป็นเพศหญิง 232 คน คิดเป็นร้อยละ 53.60 และ 46.40 ตามลำดับ ด้านอายุ เป็นนักศึกษาที่อายุต่ำกว่า 19 ปี มีจำนวน 151 คน นักศึกษาที่อายุ 19 ปีขึ้นไป มีจำนวน 349 คน คิดเป็นร้อยละ 30.20 และ 69.80 ตามลำดับ ด้านชั้นปีที่ศึกษา นักศึกษาเรียนชั้นปี 1 มีจำนวน 411 คน เป็นนักศึกษาเรียนชั้นปี 2 มีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 82.20 และ 17.80 ตามลำดับ ด้านวิชาเอกที่ศึกษา แบ่งเป็นวิชาเอกในคณะวิศวกรรมศาสตร์มีจำนวน 199 คน วิชาเอกในคณะเทคโนโลยีสารสนเทศมีจำนวน 141 คน และวิชาเอกคณะบริหารธุรกิจมีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80, 28.20 และ 32.00 ตามลำดับ ด้านวิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียน แบ่งเป็นวิชา ENL102 (English for Communication 2) มีจำนวน 412 คน และวิชา ENL202 (English for Communication 4) มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 82.40 และ 17.60 ตามลำดับ ด้านประสบการณ์การสอบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่เคยสอบมีจำนวน 66 คน นักศึกษาที่ไม่เคยสอบมีจำนวน 434 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 และ 86.80 ตามลำดับ สำหรับแบบวัดระดับความสามารถภาษาอังกฤษที่นักศึกษาสอบส่วนใหญ่คือ CUTEP คิดเป็นร้อยละ 60.70 ผลคะแนนที่สอบวัดระดับมีดังนี้ น้อยกว่า 300 มีจำนวน 2 คน คะแนนระหว่าง 301 – 400

คะแนน มีจำนวน 5 คน คะแนนระหว่าง 401 – 500 คะแนน มีจำนวน 13 คน คะแนนระหว่าง 501 – 600 คะแนน มีจำนวน 11 คน และมากกว่า 600 มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00, 7.60, 19.70, 16.70 และ 1.50 ตามลำดับ

2. ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการการเรียนการสอน และด้านปัญหาส่วนตัว ปรากฏว่านักศึกษามีระดับปัญหาในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

2.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย

2.2 ด้านกระบวนการการเรียนการสอน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย

2.3 ด้านปัญหาส่วนตัว นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ในด้านการเปรียบเทียบตามตัวแปรต่างๆ ได้แก่ เพศ ชั้นปี และคณะที่ศึกษา ได้ผลว่า เพศต่างกันมีปัญหาการเรียนแตกต่างกัน ชั้นปีต่างกันมีปัญหาการเรียนไม่แตกต่างกัน คณะที่ศึกษาต่างๆกันมีปัญหาในการเรียนไม่แตกต่าง

4. นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้แสดงความคิดเห็น และ ข้อเสนอแนะ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการการเรียนการสอน ด้านสื่อการสอน ด้านการวัดผลการประมวลผล และด้านอื่นๆในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้

4.1 ความคิดเห็นด้านเนื้อหาหลักสูตร

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็นด้านหลักสูตรว่า เนื้อหาหลักสูตรดีอยู่แล้ว เพราะมีความทันสมัย น่าอ่าน น่าสนใจ มีการกล่าวถึงชีวิตประจำวัน มีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ไม่ยากเกินไป เนื้อหาค่อนข้างละเอียด เป็นการทบทวนบทเรียนที่เคยเรียนมาแล้ว และเป็นการปูพื้นฐานให้นักศึกษา โดยมีความถี่มากที่สุดคือ 168 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ เนื้อหาล้าสมัย ยากเกินไป น่าเบื่อ ไม่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี เพราะเคยเรียนมาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษา และควรมีเนื้อหาที่ยากกว่านี้ และมากกว่านี้ โดยมีความถี่ คือ 49 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ เอกสารประกอบการเรียนมีมากเกินไป และไม่สอดคล้องกับหนังสือเรียน และมีเรื่องที่ไม่เหมาะสม เช่น ในเรื่องเพศ และมีการทำ word bank มากเกินไป โดยมีความถี่ คือ 41 คน

4.2 ข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตร

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตรว่า เอกสารประกอบการเรียนควรมีปริมาณมากขึ้น มีเนื้อหาที่ชัดเจน มีตัวอย่างหลากหลาย และควรยืดหยุ่นการแจกเอกสารควรทำให้เป็นระบบ เพราะนักศึกษาบางคนไม่รู้เรื่อง ทำให้เรียนไม่ทัน และไม่ต้องการเสียเงินค่าถ่ายเอกสาร โดยมีความถี่มากที่สุด 22 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะ

รองลงมา คือ ควรมีเอกสารประกอบการเรียนเป็นภาษาไทย ที่มีการอธิบายเพิ่มเติมจากในหนังสือเรียน และมีการสรุปบทเรียน โดยมีความถี่ คือ 12 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ตำราเรียนควรมีเนื้อหาหลากหลาย และทันสมัยมากกว่านี้ ควรมีหนังสือไวทยกรรมที่มีเนื้อหาละเอียด มีรูปแบบฝึกหัด โดยมีความถี่ คือ 11 คน

4.3 ความคิดเห็นด้านกระบวนการการเรียนการสอน

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็นด้านกระบวนการการเรียนการสอนว่า อาจารย์สอนดีอยู่แล้ว สอนสนุก ไม่น่าเบื่อ มีเทคนิคการสอนที่ดี มีลำดับขั้นตอน มีวิธีการสอนที่หลากหลาย มีกิจกรรมประกอบการสอนที่ดี ทำให้เข้าใจง่าย และจำคำศัพท์ได้ มีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีการยกตัวอย่างจากเหตุการณ์จริง ให้เขียนประโยคหน้าชั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษา มีการเล่นเกม การร้องเพลง อาจารย์มีความเป็นกันเองกับนักศึกษา และเอาใจใส่นักศึกษา โดยมีความถี่มากที่สุด คือ 164 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ อาจารย์มีเทคนิคการสอนน้อยเกินไป สอนน่าเบื่อ ไม่สนุก กิจกรรมน้อยเกินไปทำให้ง่วงนอน เรียนไม่เข้าใจต้องถามเพื่อน นอกจากนั้นอาจารย์สอนให้ท่องไม่ฝึกให้นักศึกษาคิดเอง อาจารย์เน้นแต่ให้ทำแบบฝึกหัดหน้าห้อง และให้นักศึกษาพูดโดยไม่สอนนักศึกษาก่อน โดยมีความถี่ คือ 21 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ อาจารย์สอนดีมาก โดยมีความถี่ คือ 7 คน

4.4 ข้อเสนอแนะด้านกระบวนการการเรียนการสอน

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านกระบวนการการเรียนการสอนว่า ควรเน้นให้นักศึกษามีโอกาสฟังและพูดมากขึ้น และถามคำถามกับนักศึกษาให้บ่อยขึ้น เน้นการเขียน การซักถามเป็นภาษาอังกฤษ ให้มีการฝึกฝนทางความคิดมากขึ้น และเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ควรปรับวิธีการสอนโดยคาบแรกเน้นเนื้อหา คาบหลังเน้นการทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝน และควรมีการทำแบบฝึกหัดให้มากขึ้นกว่าเดิม โดยมีจำนวนความถี่ 26 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การแบ่งกลุ่มอภิปราย การเล่นเกมส์ การแสดงละคร การจำลองสถานการณ์ การสวดเทรคคำศัพท์ หรือสำนวนในชีวิตประจำวัน โดยให้นักศึกษาแต่งประโยคเองแล้วนำไปเขียนที่บอร์ด โดยมีความถี่ คือ 21 คน และข้อที่นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรส่งเสริมความรู้นอกสถาบันฯ เช่น ไปทัศนศึกษาที่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างประเทศ มีการเชิญชาวต่างประเทศมาชมสถาบันฯ โดยให้นักศึกษาเป็นไกด์แนะนำสถาบันฯ และมีการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีความถี่ คือ 10 คน

4.5 ความคิดเห็นด้านสื่อการสอน

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็นด้านสื่อการสอนว่า สื่อการสอนดี และเหมาะสม เช่น มีการร้องเพลง การใช้ Power Point ในการเพิ่มเนื้อหาทำให้เข้าใจง่าย โดยมี

จำนวนความถี่ 52 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ สื่อการสอนมีน้อยเกินไป มีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร และไม่น่าสนใจ ไม่ควรใช้ไวท์บอร์ดในการสอนอย่างเดียว และควรมีสื่อการสอนให้มากขึ้น โดยมีความถี่ คือ 45 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ สื่อการสอนดีมาก โดยมีความถี่ คือ 17 คน

4.6 ข้อเสนอแนะด้านสื่อการสอน

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านสื่อการสอนว่า ควรเพิ่มสื่อการสอนประเภทภาพยนตร์ เพลงภาษาอังกฤษ หรือโฆษณาภาษาอังกฤษ โดยมีจำนวนความถี่มากที่สุด 45 คน ข้อที่นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะ รองลงมา คือ ควรใช้สื่อการสอนอื่นๆ เช่น การเล่นเกมส์ การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อเพิ่มความน่าสนใจ ไม่ควรใช้ไวท์บอร์ด หรือหนังสือเรียนเพียงอย่างเดียว และควรปรับปรุงให้มีสื่อการสอนใหม่ๆ โดยมีความถี่ คือ 12 คน และข้อที่นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะรองลงมา คือควรมีสารูปเนื้อหาแจก หรือมีเทปบันทึกการสอน โดยมีความถี่ คือ 7 คน

4.7 ความคิดเห็นด้านการวัดผลประเมินผล

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็นด้านการวัดผลประเมินผลว่า หลักเกณฑ์ที่ใช้เหมาะสมดีอยู่แล้ว มีการวัดผลเป็นระยะๆ และมีมาตรฐานอยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีความถี่มากที่สุด 148 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ ข้อสอบที่ออกไม่ตรงกับเนื้อหาที่เรียน เนื้อหามากเกินไป ข้อสอบยากทำให้แปลความหมายไม่ได้ เวลาเรียนเรียนไม่ยากแต่เวลาสอบข้อสอบยาก และข้อสอบมีปริมาณมากเกินไปทำให้ทำไม่ทัน โดยมีความถี่ คือ 24 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ การวัดผลดีพอใช้ และมีความเป็นปกติเหมือนวิชาอื่นๆ และข้อคิดเห็นที่ว่า การทดสอบย่อยมีน้อยเกินไป แต่เน้นให้งานทำ โดยในแต่ละห้องมีการทดสอบย่อยไม่เหมือนกัน ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน โดยทั้งสองความคิดเห็นมีความถี่เท่ากัน คือ 14 คน

4.8 ข้อเสนอแนะด้านการวัดผลประเมินผล

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านการวัดผลประเมินผลว่า ควรมีการทดสอบย่อย เพื่อทดสอบความสามารถ และทำให้เกิดความกระตือรือร้น และมีการเก็บคะแนนเพื่อช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนอ่อน แต่ไม่ควรมีการทดสอบบ่อยเกินไป โดยมีจำนวนความถี่มากที่สุด 18 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะ รองลงมา คือ ควรมีการวัดผลทุกด้าน โดยควรมีการทดสอบทุกสัปดาห์หรือเมื่อเรียนจบแต่ละบท โดยมีความถี่ คือ 15 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรใช้ภาษาอังกฤษในการโต้ตอบในชั้นเรียนให้มากกว่าเดิม โดยมีความถี่ คือ 4 คน

4.9 ความคิดเห็นด้านอื่นๆ

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงความคิดเห็นด้านอื่นๆว่า มีการทำ word bank มากเกินไป ไม่มีประโยชน์ ส่งผลให้ไม่ตั้งใจเรียนและไม่ต้องการเรียนคำศัพท์ นักศึกษาไม่ได้ทำอะไรแต่ลอกจากเพื่อน โดยมีความถี่ 46 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รองลงมา คือ ต้องการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ใหม่ที่มีความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ โดยมีความถี่ คือ 21 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงความคิดเห็นรองลงมา คือ การเรียนคาบเช้า 8.00 น. เข้าเกินไป โดยมีความถี่ คือ 1 คน

4.10 ข้อเสนอแนะด้านอื่นๆ

นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น แสดงข้อเสนอแนะด้านอื่นๆว่า ควรเน้นการพูดการฟังเพื่อนำไปใช้ได้จริง ไม่ควรเน้นเฉพาะการเรียนไวยากรณ์ โดยมีจำนวนความถี่มากที่สุด 15 คน ข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะ รองลงมา คือ ไม่ควรมีการทำ word bank เพราะมีการบ้านจากวิชาอื่นอีกหลายวิชา และข้อเสนอแนะที่ว่า ควรมีการเรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น โดยมีความถี่เท่ากัน คือ 10 คน และข้อที่นักศึกษาแสดงข้อเสนอแนะรองลงมา คือ ควรเพิ่มกิจกรรมในห้องเรียนให้หลากหลาย เช่น การเล่นเกม การเรียนคำศัพท์จากเนื้อเพลง โดยมีความถี่ คือ 8 คน

อภิปรายผล

ผลที่ได้จากการศึกษาปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตรที่พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนโดยรวม อยู่ในระดับน้อยที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ สถาบันฯ ได้ทำการวิเคราะห์ความเป็นไปของการจัดการสอน และทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องตำราเรียน และอื่นๆ ก่อนดำเนินการสอนจริง จึงทำให้หลักสูตรมีความเหมาะสมก็เป็นไปได้ (รายงานประเมินตนเองของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา ปี 2550: ส่วนสรุป) และยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่กล่าวว่า เนื้อหาหลักสูตรดีอยู่แล้ว เพราะมีความทันสมัย น่าอ่าน น่าสนใจ มีการกล่าวถึงชีวิตประจำวัน มีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก เข้าใจง่ายและเป็นระบบ ไม่ยากเกินไป เนื้อหาค่อนข้างละเอียด เป็นการทบทวนบทเรียนที่เคยเรียนมาแล้ว และเป็นการปูพื้นฐานในการเรียนในระดับต่อไป ส่วนข้อที่นักศึกษาแนะนำมากที่สุด คือ เอกสารประกอบการเรียนที่ควรมีปริมาณมากกว่าเดิม มีตัวอย่างที่หลากหลายและควรใช้ภาษาไทยในการอธิบาย ที่เป็นเช่นนี้เพราะตำราเรียนที่ใช้เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด การจัดเอกสารประกอบที่เป็นภาษาไทยจึงเป็นการช่วยนักศึกษาบางกลุ่มให้มีความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น

2. ด้านกระบวนการเรียนการสอนพบว่า นักศึกษา มีปัญหาในการเรียนโดยรวม

แท้จริง และทำให้สามารถทราบถึงจุดบกพร่องของการเรียนการสอน และสามารถนำมาปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์ที่ต้องการได้

ถึงแม้ว่า นักศึกษามีปัญหาในการด้านกระบวนการการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับน้อย แต่นักศึกษาก็ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรเน้นให้นักศึกษามีโอกาสฟังและพูดมากขึ้น อาจารย์ควรถามคำถามกับนักศึกษาให้บ่อยขึ้น เน้นการเขียน การซักถามเป็นภาษาอังกฤษ ให้มีการฝึกฝนทางความคิดมากขึ้น และเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง และควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การแบ่งกลุ่มอภิปราย การเล่นเกมส์ การแสดงละคร การจำลองสถานการณ์ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เฮอร์ (Ur. 1996: 121-122) ที่ได้กล่าวไว้ว่า อาจารย์ควรพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้สม่ำเสมอ เพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับนักศึกษาในการใช้ภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับแนวคิดของมิลเลอร์ (Miller. 1978: 40-41) ที่ได้อธิบายไว้ว่า ปัจจัยสำคัญที่สุดของการสอน คือ ตัวครู และวิธีการสอนของครู ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีปฏิริยาโต้ตอบโดยการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นยังเพิ่มเติมว่า การสอนจะต้องมีมากกว่าการใช้หนังสือ ทำแบบฝึกหัด และปฏิบัติตามคู่มือครูที่เขียนโดยคนอื่น นักเรียนจะรู้สึกเบื่อที่จะต้องทำแบบฝึกหัดที่เขาไม่สนใจ ครูควรหากิจกรรมมาช่วยให้นักศึกษาสนใจทำแบบฝึกหัด มีวิธีการมากมายที่ครูจะนำมาใช้ เช่น เกมเพลง กิจกรรมการแก้ปัญหา หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ทักษะที่เขาได้เรียนรู้แล้วมาใช้

ในด้านสื่อการสอน นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นว่า สื่อการสอนดี และเหมาะสมอยู่แล้ว เช่น มีการร้องเพลง การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อเพิ่มเนื้อหาให้เข้าใจเพิ่มมากขึ้น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ คณาจารย์ผู้สอนของสำนักมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการใช้สื่อการสอนอย่างดีก็เป็นได้ แต่ก็มีกลุ่มนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่ทำให้เห็นว่า สื่อการสอนมีน้อยเกินไป มีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร และขาดความน่าสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะที่กล่าวว่า ควรเพิ่มสื่อการสอนประเภทภาพยนตร์ เพลงภาษาอังกฤษ หรือโฆษณาภาษาอังกฤษ และควรใช้สื่อการสอนอื่นๆ เช่น การเล่นเกมส์ และไม่ควรใช้ไวท์บอร์ดหรือใช้ตำราเรียนแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ สมนึก ดีละสิงค์ (2546: 12) ที่ได้พบว่า ในการจัดการเรียนการสอน นอกจากครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี มีความสามารถในการใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมแล้ว สื่อการเรียนการสอนก็ถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้ด้วยดี และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะสื่อการเรียนการสอน จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้ และสามารถเพิ่มความเป็นรูปธรรม และความเป็นจริงต่อการเรียนรู้ รวมทั้งสามารถนำเรื่องราวหรือสิ่งต่างๆ ที่อยู่ห่างไกลเข้ามาในห้องเรียนได้ ดังนั้น ครูผู้สอนควรมีความสามารถในการใช้สื่อการสอน ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและผู้เรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิด มองเห็นความสัมพันธ์ของเรื่องราว หรือสิ่งที่จะเรียนรู้ได้อย่าง

ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้การสอน บรรลุถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นการวิจัยของพระมหาวรเชษฐ (2547:18) ได้พบว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ และตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนควรมีความหลากหลาย มีลักษณะเป็นสื่อประสมที่น่าสนใจ ช่วยให้ผู้เรียนได้ พัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาอย่างรวดเร็ว

ด้านการวัดผลและการประเมินผล นักศึกษาได้แสดงความเห็นด้วยว่า การวัดผล ประเมินผลมีหลักเกณฑ์ และมาตรฐานที่ดีอยู่แล้ว โดยมีการวัดผลเป็นระยะสม่ำเสมอ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา ซึ่งเน้นการจัดการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ ความสำคัญแก่การวัดการประเมินผล และได้นำกรอบและวิชาการวัดและประเมินผลนำมาเป็น เครื่องมือก็เป็นได้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสมนึก ดีหะสิงห์ (2546: 12) ที่ค้นพบว่า การวัดผล ประเมินผล เป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญของการจัดการศึกษา เพราะถือเป็นการวัดและประเมิน- ผลการจัดการเรียนการสอนว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด และยังเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสัมฤทธิ์- ทางการเรียนของนักศึกษาว่า บรรลุจุดประสงค์ของบทเรียนรายวิชานั้นๆหรือไม่ โดยทั่วไป การ วัดผลประเมินผลการเรียนการสอน สามารถกระทำได้ในหลายรูปแบบ อาทิ การทดสอบ การ สังเกต การสัมภาษณ์ หรือตรวจสอบจากการปฏิบัติงานของนักศึกษา ซึ่งแสดงถึงความสามารถ ของผู้เรียน การวัดผลประเมินผล ควรต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ เพื่อให้ครูได้มี โอกาส ปรับปรุงการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. จากการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตามตัวแปรด้าน เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนต่างกัน โดย ที่นักศึกษาหญิงมีปัญหาส่วนตัวในการเรียนสูงกว่านักศึกษาชาย ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า เพศหญิงมี การปรับตัวได้น้อยกว่าชาย เพราะมีความละเอียดอ่อน และอ่อนไหว เมื่อพบปัญหาจึงไม่สามารถ แก้ไขได้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของราตรี พงษ์สุวรรณ (2540:79) ซึ่งศึกษาปัญหาการปรับตัว ด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปี1ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่พบว่า นักศึกษาหญิงมีการปรับตัว ได้น้อยกว่านักศึกษาชาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. จากที่พบว่า ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับน้อย โดยรวม ทั้งในด้านเนื้อหาหลักสูตร และกระบวนการการเรียนการสอน แต่ยังพบว่านักศึกษายังมีปัญหา ด้านปัญหาส่วนตัวที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียน ดังนั้น สถาบันฯจึงควรศึกษาในเรื่องปัญหาส่วนตัว ของนักศึกษา และควรรหาทางดำเนินการแก้ไขในระดับที่เป็นปัญหาที่พบเหล่านี้โดยด่วน

2. เนื่องจากนักศึกษาที่มีข้อเสนอแนะจำนวนมาก เกี่ยวกับการจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อการสอน เทคนิควิธีการสอนของอาจารย์ทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งยังให้ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนอกเวลาเรียน เช่น ให้มีห้อง chat ของแผนกภาษาอังกฤษ ให้มีการจัดทัศนศึกษาไปต่างประเทศ ให้มีการเพิ่มเวลาการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งทางสถาบันฯควรนำเอาข้อเสนอแนะเหล่านั้นมาดำเนินการจัดต่อไป โดยเร็วอย่างเป็นรูปธรรม

3. จากที่พบว่า นักศึกษามีปัญหาส่วนตัวภาพรวมปานกลาง และเพศหญิงมีปัญหาด้านส่วนตัวสูงกว่าเพศชาย ดังนั้น สถาบันฯจึงควรให้ความสนใจในประการนี้ โดยอาจมีการสำรวจปัญหาส่วนตัวของนักศึกษา เพื่อนำปัญหามาดำเนินการแก้ไขให้ลดน้อยลง และควรส่งเสริมให้มีกิจกรรมต่างๆซึ่งช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพ และปรับตัวของนักศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในครั้งต่อไปควรมีการทำการวิจัยต่อยอด โดยเลือกศึกษาจากประเด็นต่างๆ ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ การศึกษาเจาะลึกปัญหาการเรียนของนักศึกษาในวิชาเอกที่พบว่ามีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษากลุ่มอื่นๆ และดำเนินการวิจัย เพื่อหาข้อมูลอย่างละเอียด เพื่อนำมาปรับแก้ไขปัญหาต่อไป

2. ในครั้งต่อไปควรมีการวิจัยในเชิงทดลอง โดยนำเอาข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ไปทดลองทดลองใช้ดู เช่น การทดลองสอนโดยวิธีการสอนแบบต่างๆ เปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบปกติ เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. ในครั้งต่อไปควรมีการวิจัยในเรื่อง ปัญหาการเรียนที่เกิดจาก ปัญหาส่วนตัวของนักศึกษาโดยตรง ทั้งนี้เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้แก่นักศึกษา

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2541). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2541*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา ปราบพาล. (2527). *การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูผู้สอนภาษา*. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2536). *เทคโนโลยีการศึกษาร่วมกัน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัทเอ็ดสัน
เพรสโปกส์.
- กิติมา ปรีดีดีลก. (2532). *การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : อักษรพัฒนา,
2532.
- จิตตชา นิลคำ. (2542). *ปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจ
บัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปรีชา เศรษฐีวัชร. (ม.ป.ป.). *คู่มือการสอน*. กรุงเทพฯ : อ. บุญช่วยการพิมพ์.
- พระมหาประยูร สุยะใจ. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของ
นิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระ
นคร กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์. (2547). *ปัญหาการเรียนของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจ
ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2547.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). *การมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิษณุ.
- พิสมัย บัวอุไร. (2542). *ปัญหาการเรียนของนักศึกษาในโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป
ระดับปริญญาตรี สถาบันบูรณมัย*. ปริญญาบัตร กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัชนี้ ไพบัว. (2546). *ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง.
ปริญญาบัตร กศ.ม. (สาขาวิชาการอุดมศึกษา)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร.

- รวงอรุณ ส้มเล็ก. (2546). การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัตนา ประเสริฐศรี. (2543). ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาบัญชี วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ราตรี พงษ์สุวรรณ. (2540). การศึกษาปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง . ปริญญาโท. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รุ่ง แก้วแดง. (2541). การศึกษาไทยในเวทีโลก : รวมบทความทางศึกษาในรอบปี พ.ศ. 2540- 41. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โครงการตำราวิชาการราช ภัฏเฉลิมพระเกียรติ. เพชรบุรี : สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- สมนึก ดีะสิงห์. (2546). ปัญหาการเรียนการสอนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาเอกธุรกิจศึกษา ในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กับโรงเรียนพณิชย การเพชรบุรีบริหารธุรกิจ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมศักดิ์ สรสินธุ์. (2540). ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการ ทั่วไปหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยทราวดี. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมยศ ชันแก้ว.(2528). การศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการทักษะ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สำนักงานกฤษฎีกา. (2545) . แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่เก้า พ.ศ. 2545 -2549. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานกฤษฎีกา. (2549). แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545-2559): ฉบับสรุป/. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.

สำนักงานเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2549). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบ*
พ.ศ. 2550-2554. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (2551). *คู่มือนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2551*. กรุงเทพฯ: สถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (2550). *รายงานประเมินตนเองของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา*
ปี 2550: ส่วนสรุป. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. (2526). *กลวิธีการสอน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.

สุรพล เย็นเจริญ. (2543). *ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่*
5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2544). *จิตวิทยาเพื่อการฝึกอบรมผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

สมบุญ ศาลยชีวิน. (2526). *จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่*. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์ลานนาการ
พิมพ์.

ทัศนีย์ พิศาลรัตนคุณ. (2539). *ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาโท เอกการศึกษาผู้ใหญ่*
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. สารนิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ถาวร บัวศรี. (2532). *ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.

นิรมล ศดวุฒิ. (2543). *การพัฒนาหลักสูตร. ภาควิชาหลักสูตรการสอน คณะศึกษาศาสตร์*
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2534). *หลักสูตรการบริหารการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรง
พิมพ์เอส. เอ็ม. เอ็น.

อารีย์ พันธุ์มณี. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อำภา บุญช่วย. (2537). *การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.
พรินต์ติ้งเฮาส์.

Brown, H. Douglas. (1991). *Principle of Language and Teaching*. New. Jersey:
Prentice-Hall.

Jakobovits. Loen A. (1971). *Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. 2nd ed. Rowley Mass: Newbury House Publishers.

Keech, Margaret. (1980). "An Investigation of some of the English Language Problems of Overseas Students at the National College of Agricultural Engineering Silsoe," in Occasional Paper no. 22: Aspects of English for Specific Purposes.

Michko. (2007). *Meta-analysis of the Effects of Teaching and Learning with Technology on Students Outcomes in Undergraduate Engineering Education*, University of Houston.

Miller, Petricis. (1987). "The Characteristics of Good Teachers," *English Teaching Forum*.

Popham, James W. and Eva L. Baker. (1970). *Systematic Instruction*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.

Saggaf, A. (1982, December). "An Investigation of the English Program at the Department of English, College of Education, King Abdul-Aziz University, Incecca, Saudiarabai." *Dissertation Abstracts International*.

แบบสอบถามเรื่อง

ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
2. แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ด้านข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 ด้านปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่ได้รับจากท่านในครั้งนี้มีความสำคัญและจะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอย่างมาก จึงขอความร่วมมือท่านอ่านคำชี้แจงของแบบสอบถามแต่ละตอน และตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงอย่างครบถ้วนทุกข้อและทุกตอน ไม่เว้นข้อหนึ่งข้อใดไว้ คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบใดๆต่อตัวท่าน และผลการเรียนของท่านแต่อย่างใด

ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งในความร่วมมือของท่าน

(สุภัทสร จินดาไทย)

ผู้วิจัย

มกราคม 52

ตอนที่ 1

ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หรือกรอก
ข้อความที่เกี่ยวกับตัวท่านลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ

☐ ชาย☐ หญิง

2. อายุ (โปรดระบุ) ปี

3. ชั้นปี

☐ ปี 1☐ ปี 2

4. หลักสูตรที่ศึกษา

☐ 4 ปี☐ ต่อเนื่อง☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

5. วิชาเอก (โปรดระบุ)

6. วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียนปัจจุบัน.....

7. เคยสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่

☐ เคยสอบ☐ TOEFL☐ TOEIC☐ IELTS☐ CU-TEP☐ TU-GET☐ RU-TEST☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ปีที่สอบ.....

ได้คะแนน

☐ ไม่เคย

ตอนที่ 2

ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับ

ปัญหาของท่านมากที่สุด

5	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด
4	หมายถึง	มีปัญหามาก
3	หมายถึง	มีปัญหาปานกลาง
2	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
1	หมายถึง	มีปัญหาน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
	<u>ด้านเนื้อหาหลักสูตร</u>					
1.	ตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้สอนไม่เหมาะสมกับรายวิชา					
2.	เอกสารประกอบการเรียนของรายวิชาที่จัดเตรียมให้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาของรายวิชาที่สอน					
3.	ชั่วโมงเรียนในแต่ละสัปดาห์ไม่สอดคล้องกับความต้องการ					
	3.1 ชั่วโมงเรียนของผู้สอนชาวไทยมากเกินไป					
	3.2 ชั่วโมงเรียนของผู้สอนชาวต่างประเทศน้อยเกินไป					
4.	ชั่วโมงการสอนในแต่ละภาคเรียนนานเกินไป					
5.	ระบบการจัดนักศึกษาเข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบ่งตามคะแนนเรียนและแยกตามคณะไม่เหมาะสม					
6.	เนื้อหาแต่ละบทเรียนไม่ต่อเนื่อง ไม่เรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก					

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
7.	เนื้อหาของการเรียนภาษาอังกฤษเน้นการอ่าน การท่องจำมากเกินไป มีการฝึกปฏิบัติน้อย					
8.	เนื้อหาของการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ช่วยให้สามารถเข้าใจ และเรียนรู้วัฒนธรรมชาวตะวันตกได้มากขึ้น					
9.	เนื้อหาของบทเรียนไม่เอื้อประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียน					
10.	เนื้อหาการสอนในแต่ละบทเรียนของผู้สอนชาวไทยและชาวต่างประเทศไม่เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน					
11.	เนื้อหาความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียน ไม่ช่วยพัฒนาผู้เรียน 10.1 ด้านการอ่าน 10.2 ด้านการพูด 10.3 ด้านการฟัง					
	<u>ด้านกระบวนการเรียนการสอน</u>					
12.	ผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญในเนื้อหาที่สอน					
13.	ผู้สอนขาดเทคนิคการสอนและทักษะในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน					
14.	ผู้สอนใช้สื่อการสอนที่จำเจซ้ำซาก ไม่ทันสมัย ไม่เข้าใจให้เรียน					
15.	ผู้สอนขาดความเป็นกันเอง ไม่เปิดโอกาสให้ซักถามทั้งในและนอกเวลาเรียน					
16.	เวลาการจัดการสอนเสริมมีน้อยเกินไป ไม่เหมาะสม					
17.	การจัดกิจกรรมการเรียนนอกชั้นเรียนมีน้อยเกินไป					
18.	กิจกรรมในชั้นเรียนของผู้เรียนมีน้อยไป ไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน					

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
19.	การสอนฝึกทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการสอบโดยการสัมภาษณ์ของผู้สอนชาวต่างประเทศยังไม่เป็นระบบ และไม่ เป็นรูปแบบเดียวกัน					
20.	การวัดผลการเรียนของอาจารย์ผู้สอนยังไม่เป็นระบบเดียวกัน และวัดไม่ตรงกับเนื้อหาที่สอน					
21.	วิธีการประเมินผลการเข้าเรียนของผู้เรียนไม่เป็นระบบ และไม่ เหมาะสม					
	<u>ด้านปัญหส่วนตัว</u>					
22.	ผู้เรียนไม่ชอบและไม่ถนัดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
23.	ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอกับวิชาภาษาอังกฤษที่กำลังเรียน อยู่					
24.	ผู้เรียนต้องเข้าชั้นเรียนคนละห้องกับเพื่อนสนิท ทำให้เหงา เรียนไม่สนุก					
25.	ผู้เรียนมีปัญหาส่วนตัว เช่นปัญหาครอบครัว ทำให้มีความวิตก กังวล ไม่มีกำลังใจในการเรียน					
26.	ผู้เรียนมีภาระงานจากวิชาอื่นๆมากเกินไป ไม่สามารถหาเวลา มาทบทวนภาษาอังกฤษ					
27.	ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ขาดเป้าหมาย ของการเรียน					
28.	ผู้เรียนขาดที่ปรึกษาเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
29.	ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และไม่มีคนช่วย สนับสนุนให้เกิดความมั่นใจ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
30.	ผู้เรียนไม่กล้าซักถามผู้สอน เมื่อไม่เข้าใจ และไม่กล้าบอกปัญหาการเรียนของตนให้ผู้สอนทราบ					
31.	ผู้เรียนปรับตัวไม่ได้ รู้สึกอายและเป็นกังวลเมื่ออยู่ร่วมกับคนอื่นๆ ไม่กล้าแสดงออกในชั้นเรียน ไม่กล้าตอบคำถามของผู้สอน หรือทำกิจกรรมอื่นๆในการเรียน					
32.	ผู้เรียนไม่สามารถจดจำเนื้อหา คำศัพท์ และไวยากรณ์ ตลอดจนไม่สามารถสรุปสาระสำคัญจากการเรียนในแต่ละคาบเรียนได้ ทำให้การเรียนไม่ก้าวหน้า					
33.	ผู้เรียนไม่ชอบงานที่รายวิชากำหนดให้ทำ จึงทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการทำงานส่ง และขาดความสนุกในการเรียน					

ตอนที่ 3

ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง โปรดเขียนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับการจัด

การเรียนภาษาอังกฤษ ในช่องว่างข้างล่างต่อไปนี้

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร (เช่น ตำราเรียน เอกสารประกอบการเรียน เป็นต้น)

.....

.....

.....

2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน (เช่น เทคนิคการสอน กิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน เป็นต้น)

.....

.....

.....

3. ด้านสื่อการสอน (เช่น ไวท์บอร์ด เครื่องฉายภาพ บัตรคำ เพลง ภาพยนตร์ เป็นต้น)

.....

.....

.....

4. ด้านการวัดผลและประเมินผล (เช่น การทดสอบย่อย การถามตอบ การสอบ เป็นต้น)

.....

.....

.....

5. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ท่านสละเวลาให้มีส่วนร่วมในการกรอกแบบสอบถาม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2541). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2541*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา ปราบพาล. (2527). *การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูผู้สอนภาษา*. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2536). *เทคโนโลยีการศึกษาร่วมกัน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัทเอ็ดสัน
เพรสโปรดักส์.
- กิติมา ปรีดีดีลิก. (2532). *การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : อักษรพัฒนา,
2532.
- จิตตชา นิลคำ. (2542). *ปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจ
บัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปรีชา เศรษฐ์จิตร. (ม.ป.ป.). *คู่มือการสอน*. กรุงเทพฯ : อ. บุญช่วยการพิมพ์.
- พระมหาประยูร สุยะใจ. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของ
นิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุ เขตพระ
นคร กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์. (2547). *ปัญหาการเรียนของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจ
ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2547.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). *การมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิษณุ.
- พิสมัย บัวอุไร. (2542). *ปัญหาการเรียนของนักศึกษาในโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป
ระดับปริญญาตรี สถาบันบูรณมัย*. ปริญญาบัตร กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัชนี้ ไพบัว. (2546). *ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลปภาคกลาง*.
ปริญญาบัตร กศ.ม. (สาขาวิชาการอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร.

- รวงอรุณ ส้มเล็ก. (2546). การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รัตนา ประเสริฐศรี. (2543). ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาบัญชี วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ราตรี พงษ์สุวรรณ. (2540). การศึกษาปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง . ปริญญานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รุ่ง แก้วแดง. (2541). การศึกษาไทยในเวทีโลก : รวมบทความทางศึกษาในรอบปี พ.ศ. 2540- 41. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โครงการตำราวิชาการราช ภัฏเฉลิมพระเกียรติ. เพชรบุรี : สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- สมนึก ดีหะสิงห์. (2546). ปัญหาการเรียนการสอนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาเอกธุรกิจศึกษา ในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กับโรงเรียนพณิชย การเพชรบุรีบริหารธุรกิจ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมศักดิ์ สรสินธุ์. (2540). ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการ ทั่วไปหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยทราวดี. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมยศ ชันแก้ว.(2528). การศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการทักษะ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2545) . แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่เก้า พ.ศ. 2545 -2549. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2549). แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545-2559): ฉบับสรุป/. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.

สำนักงานเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2549). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบ*
พ.ศ. 2550-2554. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (2551). *คู่มือนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2551*. กรุงเทพฯ: สถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (2550). *รายงานประเมินตนเองของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา*
ปี 2550: ส่วนสรุป. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. (2526). *กลวิธีการสอน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.

สุรพล เย็นเจริญ. (2543). *ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่*
5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2544). *จิตวิทยาเพื่อการฝึกอบรมผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

สมบุญ ศาลยชีวิน. (2526). *จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่*. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์ลานนาการ
พิมพ์.

ทัศนีย์ พิศาลรัตนคุณ. (2539). *ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาโท เอกการศึกษาผู้ใหญ่*
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. สารนิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ถาวร บัวศรี. (2532). *ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.

นิรมล ศดวุฒิ. (2543). *การพัฒนาหลักสูตร. ภาควิชาหลักสูตรการสอน คณะศึกษาศาสตร์*
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2534). *หลักสูตรการบริหารการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรง
พิมพ์เอส. เอ็ม. เอ็น.

อารีย์ พันธุ์มณี. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อำภา บุญช่วย. (2537). *การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.
พรินต์ติ้งเฮาส์.

Brown, H. Douglas. (1991). *Principle of Language and Teaching*. New. Jersey:
Prentice-Hall.

Jakobovits. Loen A. (1971). *Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. 2nd ed. Rowley Mass: Newbury House Publishers.

Keech, Margaret. (1980). " *An Investigation of some of the English Language Problems of Overseas Students at the National College of Agricultural Engineering Silsoe,*" in Occasional Paper no. 22: Aspects of English for Specific Purposes.

Michko. (2007). *Meta-analysis of the Effects of Teaching and Learning with Technology on Students Outcomes in Undergraduate Engineering Education*, University of Houston.

Miller, Petricis. (1987). " *The Characteristics of Good Teachers,*" *English Teaching Forum*.

Popham, James W. and Eva L. Baker. (1970) . *Systematic Instruction*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.

Saggaf, A. (1982, December). " *An Investigation of the English Program at the Department of English, College of Education, King Abdul-Aziz University, Incecca, Saudiarabai.*" Dissertation Abstracts International.

ภาคผนวก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเรื่อง
ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

2. แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ด้านข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 ด้านปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่ได้รับจากท่านในครั้งนี้มีความสำคัญและจะเป็นประโยชน์ในการ
เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นอย่างมาก
จึงขอความร่วมมือท่านอ่านคำชี้แจงของแบบสอบถามแต่ละตอน และตอบ
แบบสอบถามตามความเป็นจริงอย่างครบถ้วนทุกข้อและทุกตอน ไม่เว้นข้อหนึ่ง
ข้อใดไว้ คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบใดๆต่อตัวท่าน และผลการเรียนของ
ท่านแต่อย่างใด

ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งในความร่วมมือของท่าน

(สุภัทสร จินดาไทย)

ผู้วิจัย

มกราคม 52

ตอนที่ 1

ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หรือกรอก
ข้อความที่เกี่ยวข้องกับตัวท่านลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ (โปรดระบุ) ปี

3. ชั้นปี

☐ ปี 1

☐ ปี 2

4. หลักสูตรที่ศึกษา

☐ 4 ปี

☐ ต่อเนื่อง

☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

5. วิชาเอก (โปรดระบุ)

6. วิชาภาษาอังกฤษที่ลงเรียนปัจจุบัน.....

7. เคยสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่

☐ เคยสอบ

☐ TOEFL

☐ TOEIC

☐ IELTS

☐ CU-TEP

☐ TU-GET

☐ RU-TEST

☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ปีที่สอบ.....

ได้คะแนน

☐ ไม่เคย

ตอนที่ 2

ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับ

ปัญหาของท่านมากที่สุด

5	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด
4	หมายถึง	มีปัญหามาก
3	หมายถึง	มีปัญหาปานกลาง
2	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
1	หมายถึง	มีปัญหาน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
	<u>ด้านเนื้อหาหลักสูตร</u>					
1.	ตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้สอนไม่เหมาะสมกับรายวิชา					
2.	เอกสารประกอบการเรียนของรายวิชาที่จัดเตรียมให้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาของรายวิชาที่สอน					
3.	ชั่วโมงเรียนในแต่ละสัปดาห์ไม่สอดคล้องกับความต้องการ					
	3.1 ชั่วโมงเรียนของผู้สอนชาวไทยมากเกินไป					
	3.2 ชั่วโมงเรียนของผู้สอนชาวต่างประเทศน้อยเกินไป					
4.	ชั่วโมงการสอนในแต่ละภาคเรียนนานเกินไป					
5.	ระบบการจัดนักศึกษาเข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบ่งตามคะแนนเรียนและแยกตามคณะไม่เหมาะสม					
6.	เนื้อหาแต่ละบทเรียนไม่ต่อเนื่อง ไม่เรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก					

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
7.	เนื้อหาของการเรียนภาษาอังกฤษเน้นการอ่าน การท่องจำมากเกินไป มีการฝึกปฏิบัติน้อย					
8.	เนื้อหาของการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ช่วยให้สามารถเข้าใจ และเรียนรู้วัฒนธรรมชาวตะวันตกได้มากขึ้น					
9.	เนื้อหาของบทเรียนไม่เอื้อประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียน					
10.	เนื้อหาการสอนในแต่ละบทเรียนของผู้สอนชาวไทยและชาวต่างประเทศไม่เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน					
11.	เนื้อหาความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียน ไม่ช่วยพัฒนาผู้เรียน 10.1 ด้านการอ่าน 10.2 ด้านการพูด 10.3 ด้านการฟัง					
	<u>ด้านกระบวนการเรียนการสอน</u>					
12.	ผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญในเนื้อหาที่สอน					
13.	ผู้สอนขาดเทคนิคการสอนและทักษะในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน					
14.	ผู้สอนใช้สื่อการสอนที่จำเจซ้ำซาก ไม่ทันสมัย ไม่เข้าใจให้เรียน					
15.	ผู้สอนขาดความเป็นกันเอง ไม่เปิดโอกาสให้ซักถามทั้งในและนอกเวลาเรียน					
16.	เวลาการจัดการสอนเสริมมีน้อยเกินไป ไม่เหมาะสม					
17.	การจัดกิจกรรมการเรียนนอกชั้นเรียนมีน้อยเกินไป					
18.	กิจกรรมในชั้นเรียนของผู้เรียนมีน้อยไป ไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน					

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
19.	การสอนฝึกทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการสอบโดยการสัมภาษณ์ของผู้สอนชาวต่างประเทศยังไม่เป็นระบบ และไม่ เป็นรูปแบบเดียวกัน					
20.	การวัดผลการเรียนของอาจารย์ผู้สอนยังไม่เป็นระบบเดียวกัน และวัดไม่ตรงกับเนื้อหาที่สอน					
21.	วิธีการประเมินผลการเข้าเรียนของผู้เรียนไม่เป็นระบบ และไม่ เหมาะสม					
	<u>ด้านปัญหาส่วนตัว</u>					
22.	ผู้เรียนไม่ชอบและไม่ถนัดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
23.	ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอกับวิชาภาษาอังกฤษที่กำลังเรียน อยู่					
24.	ผู้เรียนต้องเข้าชั้นเรียนคนละห้องกับเพื่อนสนิท ทำให้เหงา เรียนไม่สนุก					
25.	ผู้เรียนมีปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาครอบครัว ทำให้มีความวิตก กังวล ไม่มีกำลังใจในการเรียน					
26.	ผู้เรียนมีภาระงานจากวิชาอื่นๆมากเกินไป ไม่สามารถหาเวลา มาทบทวนภาษาอังกฤษ					
27.	ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ขาดเป้าหมาย ของการเรียน					
28.	ผู้เรียนขาดที่ปรึกษาเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
29.	ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และไม่มีคนช่วย สนับสนุนให้เกิดความมั่นใจ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับของปัญหา				
		5	4	3	2	1
30.	ผู้เรียนไม่กล้าซักถามผู้สอน เมื่อไม่เข้าใจ และไม่กล้าบอกปัญหาการเรียนของตนให้ผู้สอนทราบ					
31.	ผู้เรียนปรับตัวไม่ได้ รู้สึกอายและเป็นกังวลเมื่ออยู่ร่วมกับคนอื่นๆ ไม่กล้าแสดงออกในชั้นเรียน ไม่กล้าตอบคำถามของผู้สอน หรือทำกิจกรรมอื่นๆในการเรียน					
32.	ผู้เรียนไม่สามารถจดจำเนื้อหา คำศัพท์ และไวยากรณ์ ตลอดจนไม่สามารถสรุปสาระสำคัญจากการเรียนในแต่ละคาบเรียนได้ ทำให้การเรียนไม่ก้าวหน้า					
33.	ผู้เรียนไม่ชอบงานที่รายวิชากำหนดให้ทำ จึงทำให้ขาดความกระตือรือร้นในการทำงานส่ง และขาดความสนุกในการเรียน					

ตอนที่ 3

ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง โปรดเขียนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับการจัด

การเรียนภาษาอังกฤษ ในช่องว่างข้างล่างต่อไปนี้

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร (เช่น ตำราเรียน เอกสารประกอบการเรียน เป็นต้น)

.....

.....

.....

2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน (เช่น เทคนิคการสอน กิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน เป็นต้น)

.....

.....

.....

3. ด้านสื่อการสอน (เช่น ไวท์บอร์ด เครื่องฉายภาพ บัตรคำ เพลง ภาพยนตร์ เป็นต้น)

.....

.....

.....

4. ด้านการวัดผลและประเมินผล (เช่น การทดสอบย่อย การถามตอบ การสอบ เป็นต้น)

.....

.....

.....

5. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ท่านสละเวลาให้มีส่วนร่วมในการกรอกแบบสอบถาม